

Tidskrift för
aktuella UFO-
händelser och
ökad kunskap
om UFO-feno-
menen.
Organ för
Riksorganisa-
tionen UFO-
Sverige.
Utkommer med
6 nr/år.

UFO

Flying Objects
Unidentified

4

Nr 4
1977
ÄRGÅNG 9

I gammal sjöbotten utanför Gnesta gjordes 1953 ett märkligt fynd: käkbenet från en jätte! Läroverksadjunkt Thomas Grahn har gjort en jämförande antropologisk undersökning av käkbenet och satt det i relation till ett demonstrationsskelett. Resultatet är uppseendeväckande: käkbenet är i det närmaste dubbelt så stort som normalskelettets underkäke. Se vidare sidan 10.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård, 596 00 Skänninge. Tel.
0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen — Bevakning av
utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Jan Lind — Sammanställning av tidskriftens innehåll.
Tel. 013/11 24 66

Övriga medarbetare:

Lars Nilsson, Florent Sickenga, Olle Ohman, Jan-Ove
Sundberg, Thomas ü Orr, Carl-Anton Mattsson.

Lay-out
Olow Petersson

Ansvarig utgivare

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30

UFO-information

Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli
Box 16, 596 01 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 50 kronor helår

Innehållsförteckning:

Ledare: Andra pratar — vi handlar	3
Frank Pedersen — dansk ufologi—pionjär	4
Trafikplan nära kollidera med UFO	9
Internationell UFO-kongress blev besvikelse	9
Har det funnits jättar i Södermanland?	10
Har det hänt nå't?	12
UFO reagerade på blinksignal	15
En skärtorsdagsdröm	16
Starkt lysande UFO slog ut kortvågsstationer	22
Återkommande observationer i Blekinge	23
Bermuda-triangeln undersöks	23
Holländska polisen i samarbete med UFO-organisation	24
UFO-film på svenska biografer	24

NY STILLFILM

för information och undervisning

Centralgruppens stillfilm har reviderats under januari
och föreligger nu i en tredje och förbättrad upplaga i 9
identiska s.k. informationspaket.

Den består av 77 diabilder och är synnerligen enkel att
handskas med och kan visas med valfri diabilprojektör.
Ljudet är inspelat i stereo och finns på såväl C60-kassett,
som spole för rullbandsplayare.

Filmen utgör en lättillgänglig information i UFO-frågan
och kan rekommenderas åt t.ex. föreningar och skolor.

Det är enkelt att hyra stillfilmen. Kostnaden är 25 kro-
nor + porto. För vidare information tag i god tid kontakt
med:

KÖPINGS UFO-FÖRENING

Box 151

731 01 KÖPING

Telefon 0221/310 25 (kontorstid)

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskus-
sionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör
manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på
maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på
bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16,
596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt ar-
bete med denna tidskrift — redigering, planering, tryck-
ning m.m. — sker ideellt och oavlönat.
För artiklarna svarar författarna.
UFO-Sverige är en ideell samlarbetsorganisation för UFO-
intresserade.

Ovanstående jackmärke har tagits fram av centralgrup-
pen. Det är tillverkat i acetatsiden med gult och blått tryck.
Diametern är 80 millimeter.

Genom att det är självhäftande är det även lämpligt för an-
nat än kläder.

Jackmärket med UFO-Sveriges emblem säljs till ett själv-
kostnadspris av 6 kronor styck. 5 stycken kostar 28 kronor och
10 stycken kostar 53 kronor.

Det kan beställas genom att beloppet för önskat antal inbe-
talas till postgirokonton 74 51 90—9 Köpings UFO-förening.

Ledare:

ANDRA PRATAR —VI HANDLAR

Ja, så är sommaren strax till ända, och det är dags att med förnyade krafter sätta i gång med UFO-arbetet igen. Under sommarmånaderna ligger vi lågt som vanligt. För min del betyder det också att ha någonting positivt att skriva om på ledarplats, vilket inte alltid är så lätt. Jo, man kunde förstås göra som utgivarna av andra, mindre UFO-publikationer, nämligen häva ur sig en massa ogrundade otrevligheter om andra svenska UFO-grupper, men sådan barnslighet har jag för länge sedan vuxit ifrån (en del blir aldrig vuxna), så jag får försöka finna något annat och mera positivt att skriva om.

Inom UFO-Sverige brukar vi tala mindre om vad som borde göras och mera om vad vi har gjort (något som skiljer oss från andra små grupper med mindervärdeskomplex). Under de senaste åren har vi t.ex. lagt ned stor möda på att resa omkring och på olika platser tala om UFO samt visa bilder, ett som vi ser nödvändigt arbete.

I det sammanhanget kan nämnas att vi till hösten kommer att besöka Göteborg, något som framgår av annonseringen på omslagssidan nr.3. Göteborg har ända sedan UFO-Informationens start framstått som ett av de större intresseområdena, när det gäller UFO. Vi tror att detta kan bero på att det sedan länge funnits en UFO-grupp där vid namn UFO-Göteborg.

På samma sätt med Stockholm. Där finns sedan lång tid UFO-grupper, vilket också framgår av antalet läsare av UFO-Information. Man skulle kanske kunna invända, att platser som Stockholm och Göteborg också har stor folkmängd, och att detta i så fall skulle vara anledningen till att just dessa städer har så många UFO-intresserade. Jag tror inte att det är avgörande. Jämför man med andra stora städer, finner man att det procentuellt finns fler läsare av UFO-Information på nämnda orter.

Visst har det funnits UFO-grupper på andra platser under lång tid, men de har arbetat i tysthet och det har resulterat i att intresset bland allmänheten av förklarliga skäl inte infunnit sig.

Norrland - eller skall vi säga området norr om Hudiksvall - har, med få undantag, ej i samma grad visat intresse för UFO. Detta kan möjligen förklaras med de större avstånden och glesheten i kommunikationerna kan vara större än i tätbefolkade områden.

Geografiskt sett kommer majoriteten av läsare från Syd- och Mellansverige, där ju också folktätheten är störst. Skulle man sedan anamma den eller de

teorier som säger, att UFO:s med förkärlek landar på öde platser eller inom glesare befolkade områden borde den verkliga UFO-aktiviteten vara betydligt större än man känner till, då det ju i glesbygderna kan förekomma såväl landningar som andra UFO-händelser, utan att detta kommer till offentlig kännedom. Å andra sidan påstås det, att UFO s.a.s. är med där någonting händer, och händer gör det väl oftast i områden, som är tätbefolkade. Ser man på dessa UFO-besök med våra ögon och med vårt sätt att tänka, måste det finnas en mening med dem. Om det förhåller sig så, måste det finnas en koppling aningen till människorna såsom livsform eller också till den teknologi de åstadkommit, eller kanske till en kombination av detta. En sista möjlighet är att intresset inte alls rör livet och teknologin utan endast jorden som planet. Spekulera kan man göra till mångas förtret, så varför inte fortsätta på den inslagna vägen.

Finns det ett samband mellan UFO och religion! Ja, mycket talar för denna teori. Det torde inte vara rimligt, att det finns flera övervakande system, oberoende av varandra men ändå så lika.

Antag att det vi ser glimtar av idag och som under alla tider varit synligt i form av snabba, ljudlösa farkoster, är övervakare från någonstans i rymden. Vi kallar dem UFO, religionen kallar dem änglar och gudar. Sak samma. I båda fallen är det fråga om väsen, som uppehåller sig i luften och synes befinna sig överallt.

Är det så, vilket det mesta tyder på, ja, då är det olyckligt att det blivit två motsatser av samma företeelse sedd med människans ögon. I stället för att med hjälp av religion och teknik söka finna lösningen, förnekar dessa båda uppfattningar varandra. Detta är ett orimligt förhållande som p.g.a. prestige inte låter sig rubbas, och heller inte ger oss vanliga människor möjlighet att förstå sambanden. Men å andra sidan: kunskap är makt, och makten vill några få gärna behålla för sig själva.

Detta till trots har sommaren, som jag nämnde inledningsvis, börjat närma sig slutet. Det eviga regnandet har satt många käppar i förväntansfulla semesterfirares hjul, dock inte värre än att vi här på Lagmansberga haft flera UFO-intresserade på besök. Tappra tältande trots regn och kyla. Vi är glada över att så trivsamma människor hittar till oss och tillbringar några av sina semesterdagar med att hjälpa oss med diverse göromål. Tack skall ni ha! Hoppas vi ses nästa sommar igen.

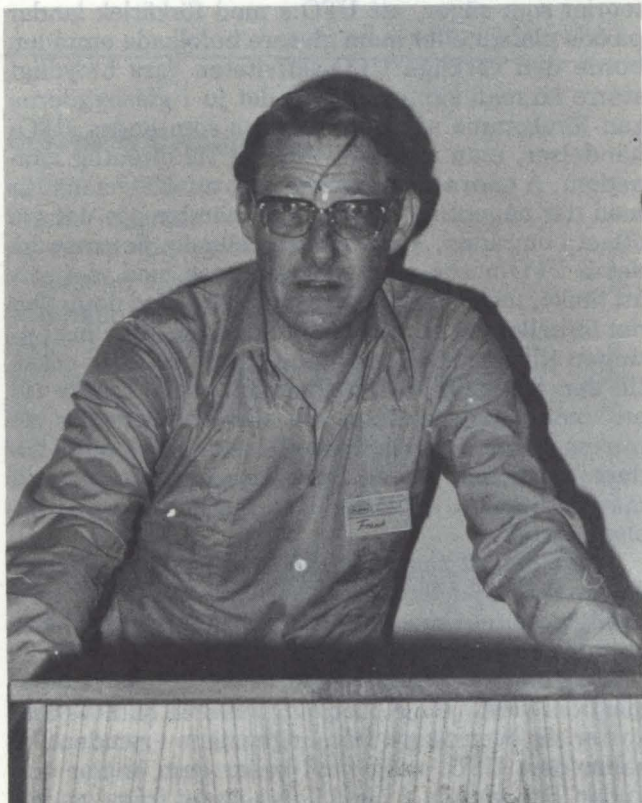
Jonzon

Överstelöjtnant Frank Pedersen — pionjär inom dansk ufologi

Jan Lind — Sammanställning av utskrift
Tel. 013/11 24 06

Övriga medarbetare:

Lars Nilsson, Florent Sickens, Ole Ohnig, Jan-Ingvar Sundberg, Thomas A Orr, Carl-Anders Mattsson

Kära vänner! Så vill jag börja - om vi fortfarande är det när jag slutar, det får tiden visa. Det är inte säkert, att alla tycker om det jag har att säga, eller det sätt jag tolkar sakerna på. Detta kommer att bli en kort genomgång av UFO-frågan från 1953 och fram till i dag. Det kommer att handla om, hur jag uppfattar aspekterna i UFO-frågan och hur jag uppfattar de människor, som sysslar med UFO-frågan. Vidare kommer det att bli min egen privata uppfattning av vad jag tror UFO är eller inte är.

Jag vet ju att det förkättrade ordet ufologer täcker ett brett spektrum. Från de som intresserar sig för de rent vetenskapliga frågorna, till de, hade jag nära sagt, som intresserar sig för saker, som man inte riktigt kan få tag i. Det som man varken kan se, höra eller känna på. Det är därför oundvikligt, att en del av det som jag säger i dag, kanske träffar någon personligt. De får ta detta, som min egen uppfattning, för jag har inte fått patent av vår Herre på att veta

Danska ufologer arrangerar varje sommar en veckolång sammankomst där representanter från olika fraktioner inom dansk ufologi kan träffas på "neutral mark". Hela veckan är späckad med föredragshållare, både eftermiddagar och kvällar. Ett initiativ, som borde realiseras även i Sverige!

UFO-76 hölls i Fredericia, dit Thorvald Berthelsen och Erik Pettersson från centralgruppen var inbjudna för att visa UFO-Sveriges stillfilm och hålla föredrag om UFO-arbetet i Sverige. Bland de intressanta föredragshållarna bandade de överstelöjtnant Frank Pedersens inlägg, som här har översatts av Jan Eriksen i Västerås Tvärvetenskapliga Förening.

Föredraget har stort intresse av flera orsaker. Dels belyser det de nya grepp inom ufologin, som är centralgruppens ambition och som vi arbetar hårdast med: samarbetet med myndigheter och vetenskapliga institutioner. Dels får vi här en inblick i dansk ufologi och vår systerorganisation SUFOI's historik och utveckling.

Intressant är också att föredragshållaren är en aktiv hög officer inom armén, som agerar offentligt i UFO-frågan. Centralgruppen har lyckats skapa en rad informella militära kontakter och vi hoppas att publiceringen av detta föredrag skall stimulera våra medlemmar och sympatisörer inom det svenska försvaret, att agera mera öppet. Om inte i tjänsten, dock som privatpersoner.

hela sanningen. Därför kan jag bara tala om hur jag tror att det är.

En gång höll jag ett föredrag i ett sällskap, som lär känna till en del om UFO. Efteråt var det en som sade till mig, att det var ett dåligt UFO-föredrag, eftersom det inte var med någon ny UFO-berättelse. Därför skall jag inte förstöra dagen med att inte dra en UFO-observation, som ni inte har hört förut.

Först i Danmark

Jag har tänkt börja med frågan, vad som får en tjänsteman, en militär tjänsteman, att sysselsätta sig med flygande tefat? Denna fråga har jag fått tusentals gånger de senaste 10 till 15 åren. Det kan kanske därför vara intressant, om jag börjar med att berätta om de upplevelser jag själv har haft. Jag hör nämligen inte till dem som tror, att man plötsligt bestämmer sig för, att nu skall jag ta itu med UFO-frå-

gan, och sedan håller på med detta de närmaste 15 åren. Nej, det måste till en motivering av något slag och så blev det även för mig. Det är något lättare i dag än det var då. Om man t.ex. går in till grannen och frågar, skulle det vara sällsynt, om inte någon hade hört talas om UFO. Då jag startade, kände man knappt till begreppet i Danmark. Det är riktigt, som det sägs, att jag var en av de första ufologerna här i landet, och därför täcker min genomgång här UFO-frågan i Danmark.

Vi skall nu gå tillbaka till år 1953. Vid denna tidpunkt hade jag avslutat min utbildning på officers-skolan i Köpenhamn och placerades på Langegades kasern i Århus. Efter några få månaders tjänst blev jag adjutant. Allt det här pratandet om det militära är inte något som ni har tagit någon skada av när ni har gått härifrån, kan jag tillägga.

Adjutant

En adjutant är en som står till förfogande för en överstelöjtnant och utför allt det som denne inte tycker är roligt. Det var en sådan adjutant jag var under flera år tills jag själv blev överstelöjtnant. Allt det här om min personliga utbildning inom det militära verkar kanske lite konstigt, men det har stor betydelse för mitt engagemang i UFO-frågan.

Min tjänst blev förlagd till en alldeles ny enhet och vi flyttade in i nyrenoverade lokaler med nya kontorsmöbler. Nu vet jag, att somliga av er kommer att säga, att det här har inte med UFO-frågan att göra. Men det har stor betydelse för mitt personliga engagemang i frågan. Vi fick helt nya möbler i danskt bokträ och framför mig på mitt skrivbord stod en metallhållare med sex nya stämplor och en stämpeldyna, men det kommer vi tillbaka till senare.

Extraknäck

Det här var innan officerare var väslavlönade, och då jag hade skulder på grund av att jag hade köpt ny villa, var jag tvungen att extraknäcka på kvällarna. Ett av de sätt, som jag kunde tjäna en extra slant på, var att undervisa hemvärnsfolk och lottor i någonting, som jag hade begrepp om, nämligen radio-tjänst och liknande. Efter vad jag nu förstår tjänade min överstelöjtnant inte heller så mycket, för han undervisade också på kvällarna. En sådan aften, år 1953, då jag hade avslutat min undervisning med lottorna var jag på väg hem. Då också min chef bodde i samma kvarter utanför Århus, brukade vi åka med samma buss. När vi hade gått en bit uteder Langelandsgade hände något högst märkligt. Nämligen, att månen gick med hög fart över himlen och på en höjd av 60 grader över horisonten. Den hade

också ändrat färg till orange, och sedan var den platt! Detta var egentligen egendomligt när vi nu alltid har upplevt, att månen brukade ta ganska så lång tid på sig för att flytta sig över himlen. Nu gick det med en fart så att det bara tog mellan åtta och tio sekunder att komma förbi. Och när jag säger månen, är det för att en av mina första tankar, och det visade sig också gälla min chef, var månen. Ända tills vi kom oss för att titta efter och kunde konstatera, att den var kvar där den varit hela tiden, och där den skulle vara enligt turlistan.

Inte månen

Det var alltså inte månen, som flög över himlen - men vad var det då? Det var lika stort som månen, men dock lite plattare, och lyste med en orange färg. Detta diskuterade vi hela tiden när vi gick uteder gatan för att komma till busstationen. Vi passerade en del människor, som stod och tittade uppåt, diskuterade och tittade uppåt igen. Då gick det upp för oss, att det de pratade om var samma sak, som vi själva hade iakttagit för några få minuter sedan. Här var alltså flera människor, som hade sett någonting, som ingen av oss kunde förklara vad det var.

Nästa morgon sade min chef: "Det vi såg igår, vad var det egentligen för något?" Jag svarade, att det visste jag inte, men att jag skulle försöka ta reda på det. Och här måste jag inskjuta, att då jag är född i närheten av Århus och student därifrån, var jag också en av de få, som visste, att det fanns ett observatorium i Århus, där man hade en och en halv astronomtjänst. Jag tänkte, att det vore enklast att ringa till dem. Detta gjorde jag och fick tag på chefen för Ole Römers observatorium, och jag fick mitt livs största chock! Jag har blivit mer hårdad nu, efter att ha varit i UFO-branschen så länge, kan ingen-ting chockera mig.

Utskälld

Jag har aldrig tidigare fått en utskällning av mina överordnade, som kan liknas med denna. Han inledde med att säga, att han var trött på alla de idioter, som ringde och frågade om den meteor, som hade passerat natten innan. Om jag nu hade varit en vanlig dansk medborgare - av den sort, som inte ifrågasätter utan tar allt för givet, hade jag nöjt mig med denna förklaring. Men det är jag inte, och det blir jag aldrig, beroende på olika orsaker. Det är nämligen en del människor, som har sysslat med varför jag är sådan, som jag är. Det beror nog på att det är så många blandningar i mig, som det är. Däribland

Överstelöjtnant Frank Pedersen — pionjär inom dansk ufologi

ungerskt "teaterblod", och därför kan mitt temperament vara häftigt ibland. Så blev det vid detta tillfälle, för då jag fick ordet, och det fick jag, då han skulle andas in, sade jag honom sanningen om astronomer i allmänhet, men mest om honom. Vidare upplyste jag honom, att nu var det första gången i hans liv, som han hade chansen att tala om det som var hans jobb och då skulle han vara tack-sam, för att det fanns sådana idioter som ringde. Det var ju därför han fick sin lön.

Slängde på luren

Det primära man kunde begära av en tjänsteman - för det var han - var, att han var hövlig också, när idioter ringde - det skall man vara, som tjänsteman. Jag tyckte, att hans uppträdande var ganska oför-skämt och det råkade jag också nämna för honom. Sedan blev det stopp, eftersom han slängde på lu-ren. Men jag ringde upp igen och sade, att det var skick och bruk, att inte avbryta ett telefonsamtal, förrän båda pratat färdigt, och jag ville gärna ha svar på, vad det var vi hade sett. Jag fick då en his-toria, att detta var en skolexempel på en meteor. Jag replikerade, att här var något som var fel, för an-tingen ville jag ha skolavgifterna tillbaka, eller pengarna för den bok, som jag hade betalat och an-vänt några år tidigare. Jag är så gammal, att jag hör till den tidsepok, då elever inte hade någon form av inflytande på vad som skulle hända i en skola. Detta gäller vare sig undervisningstiden eller ämnena, utan jag menar, att när min fysiklärare hade astro-nomi som hobby, då hade vi 24 elever i klassen det också! Det var ingen av oss som vågade protestera på den tiden.

Jag hade haft turen, eller oturen, att bli undervi-sad genom en bok författad av chefen för Ole Römers Observatorium. I denna fanns ett skolexempel på meteor. Antingen var det rätt det som stod i denna bok, eller också var det rätt det han sade nu. Om det var det sistnämnda så ville jag ha pengarna tillbaka för boken.

Fick inget besked

Jag vill inte trötta er med vad vårt korta samtal ut-vecklade sig till. Jag fick inget ut av det och någon förklaring på detta fenomen fick jag inte heller. En sak var dock klar, man skulle inte ringa observato-riet för att få reda på vad mystiska himlafenomen kunde vara för något.

Jag tog istället och ringde marinbasen i Århus in-för möjligheten, att de hade lekt med raketer eller liknande. Men inte, vakthavande, som själv hade

sett samma fenomen, var väldigt intresserad och vil-le mycket gärna, om jag kom på lösningen, också ha reda på den. Därefter ringde jag Kastrup och fick tag på vakthavande i kontrolltornet. Han talade om för mig, att en del hade ringt om samma iakttagelse och jag frågade om det kunde röra sig om ett flyg-plan. Han menade, att det var omöjligt för det var inga plan uppe i detta område vid den tidpunkt ob-servationen gjordes. Han frågade, varför jag inte tog kontakt med Karup (flygflottilj på Jylland), eftersom det är de som har ansvaret för hela luft-rummet i Danmark. Det gjorde jag och fick anvis-ning till ett bestämt nummer och en speciell man. Jag berättade för honom vad vi hade upplevt och han tyckte att det var väldigt intressant. Han begär-de in en rapport om detta intressanta, som vi hade iakttagit - och så skulle jag få min chef att skriva un-der också.

Färdigtryckt formulär

Så kommer det roliga: Även om jag i 20 års tid har fått mig itutat, att flygande tefat inte existerar, så fanns det ett färdigtryckt rapportformulär att fylla i! Detta tycker jag är intressant - att redan år 1953 ha rapportformulär för något som inte existerade! Jag fyllde i en sådan rapport och vi skrev under båda två.

Nu skall jag komma tillbaka till mitt nya skrivbord och stämplarna, eftersom det var avgörande för, att jag står här idag. Som ni förstår var ju detta inte nå-got helt vanligt som jag hade upplevt. Och då jag nu satt med denna rapport, som jag tyckte var mycket betydelsefull, för jag hade verkligen bemödat mig att fylla i den med största noggrannhet, kom jag att titta på stämplarna framför mig. Det finns ju ett sär-skilt system här i det militära, som klassifierar allt på ett bestämt sätt. Från den finaste stämpeln, som ingen människa får läsa och till det som ingen orkar läsa - det är den stämpeln med texten "Ej konfiden-tiell". Att använda den var att göra för liten affär av det hela, och att ta den andra änden var att ta i för mycket. Jag tog den i mitten med texten "Förtro-ligt" och tryckte dit på rapporten.

Omständigt med stämpel

Om ni kunde ana, vad det innebär att använda en sådan stämpel skulle ni aldrig göra det. Det innebar, att jag tog denna rapport och emballerade den på ett bestämt sätt, enligt anvisningar "sidan 27 andra spalt". Man tar ett blankt papper, ej glättat, och lägger utanpå skrivelsen för att man inte skall kunna

Trafikplan med 180 passagerare nära kollidera med UFO!

Kartan visar var UFO:n nästan kolliderade med Alltalias jetplan över Indien.

läsa igenom. Sedan har vi en sorts blå kuvert med svart sorgkant, som är vinterbonade, det vill säga fodrade inuti. Men innan dess skall man komma ihåg att slå dit en ny stämpel med ett nummer och datum på och föra in detta i en speciell bok. Därefter kan man klistra igen och lacka det. Sedan får man skriva samma kontrollnummer en gång till på utsidan av kuvertet och föra in det i samma bok igen. När allt detta är klart, tar man ett vanligt kuvert utan gummering, stoppar ned det första i detta och tejpar igen, vänder på det och skriver adressaten och ett stort R i vänstra hörnet. Det betyder att det skall rekommenderas och man tar en ny bok, denna gång en svart, som är utfärdad av postverket. I denna inskrivs försändelsen för tredje gången. Därmed får man en kvittering av posten och brevet är på väg. Sedan glömmar man saken i ett halvt år, det gjorde jag alltså!

Fick underbetyg av chefen

Ett halvår senare kom min chef in och talade om för mig, att jag var den sämsta adjutant han hade haft. Det kanske inte var så konstigt, för jag var den ende han hade haft vid denna tidpunkt. Det han ville tala om för mig var, att han inte hade fått någon förklaring på det konstiga fenomenet, som jag hade lovat honom att ta reda på. Man måste hålla vad man lovar, så jag sade, att detta hade jag glömt, men det borde jag snart kunna ta reda på. Jag ringde upp Taktisk Flygkommando i Karup och fick tag på den specielle mannen. Vi pratade lite fram och tillbaka, men då jag frågade honom om han kom ihåg, att jag hade ringt en gång tidigare sviktade hans minne. Han menade att vi aldrig hade samtalat om en sådan händelse. Då sade jag honom, att jag var fullt införstådd med, att de där med sina blå uniformer inte behövde någon större intelligens. Jag fortsatte med, att det skulle han inte vara ledsen för - det är nämligen så, att jag skrev till dig också. Men han hade inte mottagit något brev! Det tyckte jag var tråkigt, för i och med det var jag tvungen att anmäla till posten i Århus att försändelsen gått förlorad, eftersom brevet var rekommenderat. Har posten sedan en kvittens på att du har mottagit brevet, då råkar du illa ut. Efter lite allmänt prat kom han plötsligt ihåg brevet och att han hade talat med mig tidigare.

"Bekymra dig inte om det"

Han menade, att jag måste ha varit tillräckligt länge i systemet för att veta, att vi har några bestämnda avdelningar inom försvaret som folk inte vet

Internationell UFO-kongress blev besvikelse

så mycket om, och inte heller vi - så låt bli att bekymra dig mer om detta! Jag menade att detta var snett. Det gällde ju något som jag själv hade sett tillsammans med flera andra människor, och sedan var det på min fritid och inte under tjänstetid. Då sade han, att om jag någon gång hade vägarna förbi Karup så var jag välkommen att titta in. Redan samma eftermiddag såg jag till att jag hade vägarna förbi!

Försök glömma!

Jag hamnade i en diskussion med dem, som gick ut på att jag skulle försöka glömma detta orange-färgade föremål för jag skulle ändå inte få reda på, vad de visste inom det militära, och troligen skulle jag inte själv vara i stånd till att hitta lösningen. Då tappade jag besinningen för andra gången denna dag och det har medfört en del problem sedan dess. Hade jag bara kunnat hålla käft denna enda gången - för då jag var på väg ut genom dörren sade jag: "Om inte ni kan komma med en lösning, eller om ni inte vill, då kan jag själv!". Det var sådant man inte skall säga, för det medför bara en massa bekymmer, när det gäller UFO. Det visade sig nämligen vara lättare sagt än gjort!

Jag använde de följande två åren till att söka på bibliotek och i tidningar, både nya och gamla, och kom fram till att det fanns översatt en enda amerikansk bok skriven av George Adamski, och en annan författad av en engelsman. Sedan fanns i tidningarna ibland någon liten notis om mystiska himlafenomen. Uttrycket UFO kände jag inte till och benämningen flygande tefat var också ny. Genom detta vissta jag inte vad fenomenet var och fick erkänna, att jag hade påtagit mig en uppgift, som jag inte var i stånd att utföra.

Förening bildas

Sådan var min situation fram till 1958. Då blev jag kontaktad av en polisman från Köpenhamn, som hette Slej. Denne frågade, om jag var den officer, som för några år sedan hade haft ett stormigt uppträde med karup, och det kunde jag inte neka till. Han fortsatte då med att säga, att nu fanns det sex officerare från flygvapnet, som hade bildat en förening för undersökning av oidentifierade flygande föremål, som hette Sydjyllandsk UFO-Information. Man var inne på den tanken, att då man nu hade några från flyget och polisen, ville man också gärna ha någon medarbetare från armén och jag blev därför tillfrågad, om jag hade lust att vara med. Jag

funderade över saken och kom fram till, att eftersom jag ändå hade sysslat en hel del med detta fenomen, kunde det inte skada att gå med i denna förening. Det kunde ju hända, att de hade några fler upplysningar än de jag själv hade kommit fram till. Men det kommer vi tillbaka till sedan.

Två observationer

Nästa punkt på mitt program är att berätta om SUFOI (Skandinavisk UFO-Information) och dess historia. Först vill jag emellertid gå tillbaka och berätta om två andra observationer jag har upplevt och jag skall beskriva dem ganska kort.

Andra gången jag såg ett tefat, var 1959, då jag hade flyttat tillbaka till Köpenhamn och bodde på Mågevej i norra delen av stan. Jag blev uppringd en afton, då jag hade besök av några kolleger från marinen. Dessa var intresserade av optiska instrument och vi hade en diskussion om vilka kameror vi skulle utrusta observationsfolk med. Telefonsamtalet kom från H.C. Petersen i Skudstrup, som startade SUFOI men det kommer vi också tillbaka till senare. Han meddelade, att man hade fått ett larm från Esbjerg om ett mycket stort orangefärgat objekt. Om det höll den hastighet och kurs, det då hade, skulle det passera Köpenhamn omkring klockan 21 till 21.15. Detta var ju spännande, eftersom vi var sex personer i min våning och jag hade fönster både mot norr och söder, så nu var det bara fråga om, var den kom.

Missade fotot

Vi räknade på detta och kom fram till det resultatet, att den borde komma i syd, varför vi placerade flickorna mot norr och vi tre män gick till söderfönstret och tittade där. Men innan dess tänkte vi, att nu då det fanns så många bortförklarade foton av dessa fenomen skulle vi ta en bild av något, vi själva hade sett. Vi gjorde två kameror klara som vi stod med i handen och klockan 21.11 kom ett objekt, i stort sett lika det som jag såg 1953. Men istället för att flyga med en enorm hastighet, gick det ganska långsamt. Vi hade möjlighet att studera det mellan fem och sex minuter, tills vi inte kunde se det längre. Det fortsatte mot den svenska kusten och in över Skåne. Jag kan nämna för er, att detta objekt kunde man följa från det, att det kom in över danskt luftrum vid Esbjerg och vidare över södra Jylland, Fyn, Själland och in över södra Sverige och vidare över Östersjön. Man förlorade kontakten med det en bit in i Finland. Detta är nog den observation i Norden, som man har kunnat följa över den största sträcka. Vi hade meddelat de flesta ufologer i förväg om, att objektet var på väg. Detta är det bästa observation

jag har gjort eftersom jag på förhand blev varskodd om den och hade god tid att titta på föremålet. Då det försvunnit upptäckte vi att vi stod med kameror i händerna, utan att ha tagit en enda bild! Detta kan ni skratta åt, och jag kan ge många roliga förklaringar till, varför vi inte tog några bilder. Jag brukar ge olika varen gång, för jag vet nämligen inte varför. Den troligaste förklaringen är, att vi har varit så upptagna av att titta, att vi glömde bort, att vi stod med kamera. Vi var inte heller så erfarna den gången, att vi kunde tänka logiskt, eftersom detta var nytt och spännande 1959.

Trött på "tefat"

Den tredje observationen ägde rum 1963 på norra Själland. Vid denna tid hade jag sysslat med UFO-frågan i fem år och var väl en aning trött på flygande tefat. Jag bodde på en gård och satt en kväll efter arbetet i den bästa fåtöljen med en bra bok och slappnade av. Plötsligt kom ett av barnen inrusande och skrek: "Pappa, pappa, det är ett flygande tefat över Lynge". Jag replikerade: "Asch dra åt... med de flygande tefaten och gå ut och lek igen". Men då tände frugan på alla fyra och reste sig från sin stol och menade, att nu när jag uppfostrat mina barn till att tro på flygande tefat, så antingen gick jag ut och tittade efter om det var ett flygande tefat och sade "ja", eller om det inte var ett sådant, förklarade för barnen, vad det då kunde vara. Eller också ville hon inte höra ordet flygande tefat mera i detta hus!

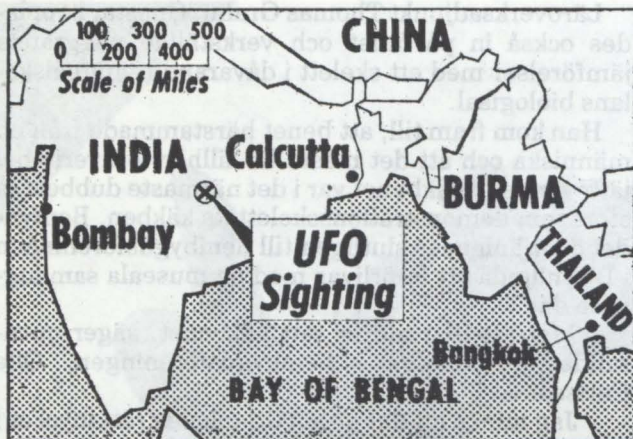
70 telefonsamtal

Jag skall inte dra de ordväxlingar vi hade och som kan uppstå i en sådan situation, men självklart hade hon rätt. Jag gick ut och - ta mig tusan om det inte var ett UFO däruppe. Det cirklade ganska långsamt och jag fick be barnen om ursäkt och tillsammans hade vi möjlighet att studera detta. Efter ca en halv timme var jag trött på att titta på "rackaren" däruppe, så jag gick in igen. Jag hade knappt hunnit sätta mig förrän telefonen började ringa, och det höll den på med till klockan fem på morgonen. Jag fick ungefär 70 telefonsamtal från hela norra Själland. Vi fick in ca 300 rapporter på detta fall, varav vi sorterade ut några få, som täckte denna observation som material, och observationstiden var ca en och en halv timma. Detta är de tre observationer jag har gjort. Det är i alla fall det första iakttagelsen, som motiverade mig till att engagera mig i UFO-frågan, och de två senare till, att jag har fortsatt med ufologi.

Forts.

Trafikplan med 180 passagerare nära kollidera med UFO!

Kartan visar var UFO:t nästan kolliderade med Alitalias jetplan över Indien.

Gode gud! Det kommer en flygbuss emot oss!, skrek kaptenen på en DC-10, när ett gigantiskt UFO, upplyst med en strålende intensitet, susade fram på natthimlen mot hans fullsatta plan, som befann sig på hög höjd över land. UFO:t passerade förbi endast 60 m ovanför Alitalia-planet, mycket nära kollision, enligt kapten Franco de Rosa, 47 år.

Jag trodde tidigare inte på UFO:s, men nu gör jag det. Jag har sett ett med mina egna ögon. Jag är övertygad, förklarade veteranpiloten, som lämnade en officiell rapport om tillbudet med Alitalioplanet till flygbolaget.

Bevittnad av två andra besättningsmän i cockpiten, ägde händelsen rum den 22 juli förra året ombord på Alitalia flyg 777 från Bangkok, Thailand, till Bombay, Indien. DC-10:an med 180 passagerare var det enda flygplanet i området när det färdades över centrala Indien på en höjd av 11.600 meter ungefär kl. 23 på kvällen, berättade de Rosa. - Jag satt på förarplatsen till vänster, när jag vände mig om ett ögonblick för att prata med andrepiloten. Plötsligt kunde jag genom fönstret på högra sidan se ljus som var väldigt intensiva, som strålkastarna på en bil. De var ca 600 meter avlägsna. De andra vände sig för att se. Skenen var inte längre på sidan av oss nu, de bländade oss. UFO:t sänkte sig och korsade vår färdväg, från vänster till höger.

Vi tre såg det sedan tydligt i ca 10 till 12 sekunder. Det påminde om en styrbar godsvagn med fyra väldigt stora fönster, vart och ett med ett inbördes avstånd av ca 7,5 meter. De sken med ett ljus påminnande om neonljus, väldigt klart, vitt och intensivt.

UFO:t verkade färdas med vår dubbla hastighet och såg mycket större ut än vår DC-10:a.

Internationell UFO-kongress blev besvikelse

En stort upplagd och reklamerad UFO-kongress i Mexico i april föll platt till marken med ett brak. Enligt internationell press är det ytliga och intetsägande inlägg, som har ödelagt den första internationella UFO-kongressen.

Även en av initiativtagarna, Guillermo Bravo, instämmer i detta. Han menade, att några av föredragen stod på ett så lågt plan, att de avskräckte seriösa experter från att delta.

Många av de 30 experter som kommit till kongressen, bl.a. de som betraktas, vetenskapligt sett, som mest pålitliga och engagerade, t.ex. professor Allen Hynek och Ray Stanford, sade inte ett ord under mötesdagarna. Vidare har det låga deltagarantalet inneburit en ekonomisk katastrof för arrangörerna, som var tvungna att lägga upp 23.000 för att undvika att bli utkastade från det exklusiva kongresscentret.

Bravo, som är en ledande person inom mexikansk ufologi berättade, att avsikten med kongressen var ett försök att komma fram till vad som ligger bakom förekomsten av UFO:n, snarare än att påvisa deras existens, eftersom han ansåg det sistnämnda redan är bevisat.

Deltagarna hade istället använt mötestiden till presentation av gammalt, tvivelaktigt och redan avfärdat "bevismaterial".

Jag försökte se innanför fönstren för att försöka urskilja någonting, men ljusen var för starka.

Vi flög i västlig riktning och UFO:t var på väg mot nordväst. Det korsade vår kurs inte mer än 60 meter ovanför oss. Det var lite för nära för att det skulle vara trevligt, och det försvann sedan.

De Rosa uppgav att det var "ingen fråga om hallucinationer. Jag slog till och med av lyset i kabinen för att försäkra mig om, att vad vi såg inte var en reflex från vår kabin."

Andrepiloten Bruno Bilucaglia, 37, framhöll att vad de såg "absolut inte var någon raket, flygplan eller satellit. Ingen av oss kunde ge en rimlig förklaring på vad vi hade sett."

Och som 3:e styrman Paolo Emiliotti, 33, uttryckte sig: - Det var definitivt ett UFO. Ingen maskin gjord av människohand skulle kunna färdas så fort.

Kapten de Rosa sa, att han lämnade in en skriven rapport om tillbudet till Alitalias stationschef i Bombay. I en kommentar till tillbudet, sa Alitalias talesman Vincenzo Roversi: - Alla tre piloterna har utmärkta vitsord, och det finns inte den minsta tvekan om att de såg vad de säger sig ha sett.

Källa: National Enquirer Översättning: Roger Ersson

Har det funnits jättar i Södermanland?

I den här källaren hittades käkbenet en höstdag 1953. Källaren som sådan är mycket gammal.

Efter ett intressant fynd som gjorts kan man med fog ställa rubricerade fråga. Det hela började vid gården Slängen vid Axala i södra Björnlunda utanför Gnesta.

Året var 1953, då man skulle skyffla undan en del jordavlagringar, matjord som med åren blivit kvar i en potatiskällare. Man grävde bort 40 centimeter matjord och kom sedan ner till ett sandjordslager, bestående av gammal sjöbotten som innehöll slaggbitar. Detta fynd förvånade Evald Lind som höll i spaden. Han grävde vidare och ca 25 centimeter längre ner i detta lager återfanns ett käkben, som bokstavligt talat var jättestort.

Att det var en del av ett människokranium torde vara ställt utom allt tvivel, konstaterade tandläkare Harald Odmark i Gnesta, som gjorde en första undersökning av fyndet. Det måste vara mycket gammalt, men någon förklaring till den onormala storleken kunde han inte ge. Att käken tillhört en person i 40-50-årsåldern kunde dock konstateras vid betraktande av slitaget på tänderna. Av tänderna saknas sju i framkäken. Om dessa tänder fallit ur efter döden eller slagits ut i samband med dödsfallet kan inte avgöras. Att de inte slagits ur eller fallit bort under personens livstid blev man på det klara med. Vidare har man inte kommit fram till, om det är från en man eller kvinna käken härstammar.

AV CARL-ANTON MATTSSON

Läroverksadjunkt Thomas Grahn, Gnesta, kopplades också in på fallet och verkställde noggranna jämförelser med ett skelett i dåvarande samrealskolans biologisal.

Han kom fram till, att benet härstammade från en människa och att det måste ha tillhört en veritabel jättevärelse. Käkbenet var i det närmaste dubbelt så stort som demonstrationsskelettets käkben. Benfyndet överlämnades slutligen till hembygdsföreningen i Björnlunda att införlivas med de museala samlingarna där.

- Men jag har aldrig sett käkbenet, säger nuvarande ordföranden i hembygdsföreningen, Olle Carlsson.

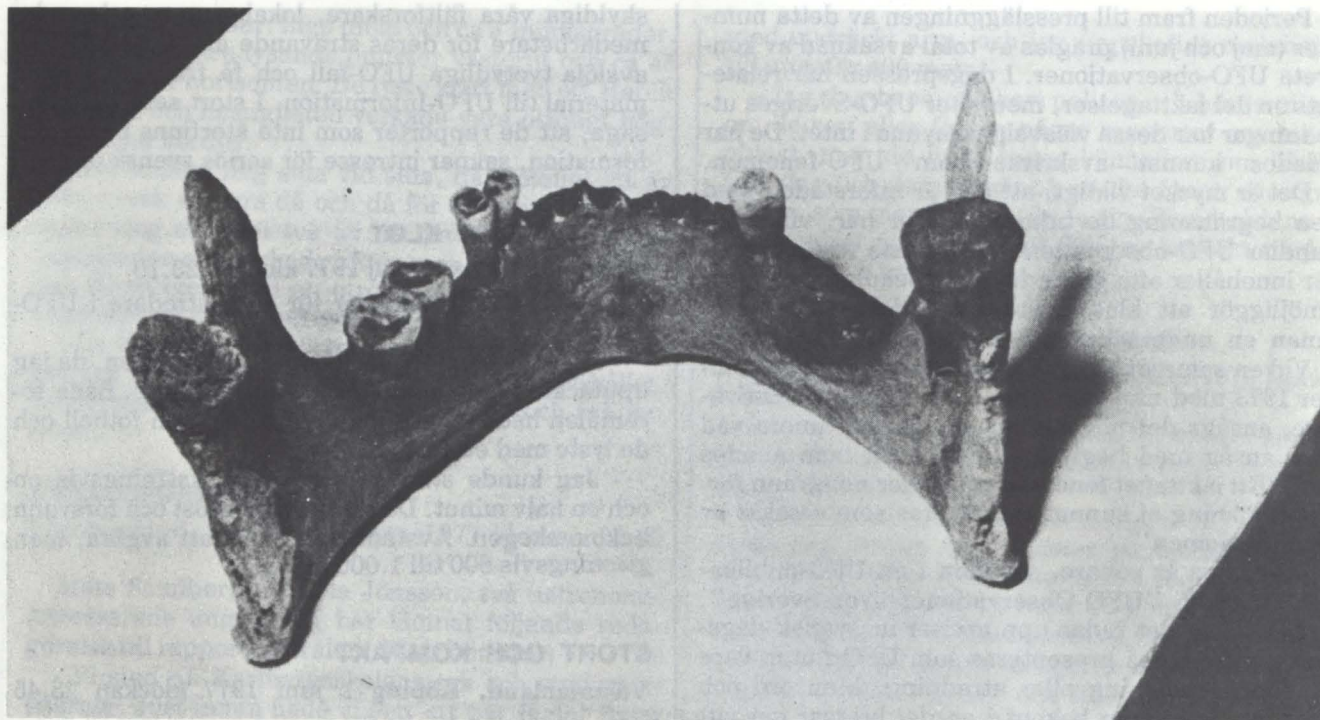
- Jag minns att det på sin tid talades rätt mycket i bygden om det där fyndet i Axala, men i våra samlingar finns dock käkbenet inte, så vitt jag vet. Mycket har inträffat under de gångna 23 åren men det skulle vara synd om fyndet skulle vara förlorat för all framtid. Efterforskningar har givit vid handen att käken inte heller befinner sig på Nyköpings museum. Det som dokumenterar fyndet är bilderna på denna tidningssida. Man får bara hoppas att käken har hamnat på någon plats, där den förr eller senare kommer tillrätta igen. Kanske i något museums vindsutrymme, där man förvarar oförklarade och oklassificerade fynd eller medvetet gömmer undan kontroversiella sådana?

Hur har denna käke hamnat under en potatiskällare och när? Varför hittades bara käken och inte något mer av skelettet? Käken var ju välbevarad. Mycket tyder på att benet och slaggen är mycket äldre än källaren och det betyder att de fanns på platsen, innan källaren byggdes för ca 200 år sedan. En egendomlighet är, att slaggen endast finns vid själva fyndet inom en meters diameter. Käkfyndet kan vara flera tusen år gammalt och har kunnat bevaras väl i ett tidigare vattensjukt område. Det är ett utdikad sjösystem, för några århundraden sedan bestående av flera mindre sjöar, som nu är torrlagda.

Vi vet ju genom andra fynd, t ex från Danmarks torvmossar, att organiska lämningar kan konserveras mycket väl om markens kemiska beskaffenhet är den rätta. På det djup som fyndet gjordes - två meter under den omgivande marknivån - bestod ju också materialet av gammal sjöbotten. Fyndplatsen ligger på en kulle, som fordom bör ha legat i strandkanten. Jag har inte läst om några jättar i Nyköpingstrakten i min historiebok, så fyndet måste ha hög ålder.

Inlandsisens avsmältning i detta område skedde för ca 8000 år sedan, så fyndet kan alltså ej vara äldre. Men kunde man smälta någon sorts metall och få fram slag så tidigt i Sverige? C 14-metoden skulle

Käbben från en jätte? Benet var mycket väl bevarat även om en del tänder fallit ur.

kunnat ge oss en exaktare datering på resterna i källaren.

Det finns många fynd som ger oss många och stora frågor att besvara. Ett annat exempel är det gjorda skelettfyndet av en cyklopmänniska, som gjordes omkring årsslutet 1975 i Rumänien-Bulgarien-området. En cyklop är en människa med bara ett öga (en ögonhåla) mitt i pannbenet ovanför näsan. Cyklopkraniet var mycket väl bevarat, enligt TT-telegrammet.

Evert Hallin, som såg käken och var med och besökte fyndplatsen 1953 i Axala, berättar att käken var lika stor som en hästsko. Käken var alltså mycket bred. Herr Hallin tog också de foton, som illustrerar denna artikel.

Varifrån härstammar alla berättelser om jättar i den nordiska sagotraditionen? Kan det finnas ett samband med verkliga händelser i en svunnen tid som ligger bakom? Var kom i så fall jättarna ifrån? En teori är att det frigiorda vattnet från den bortsmältande inlandsisen höjde vattenytan i världshaven minst ett hundratal meter, vilket kan betyda att de återstående delarna av kontinenten Atlantis i Atlanten dränktes. Det betyder att Golfströmmen då fick fritt spelrum fram till Skandinavians kuster - det innebar också att det blev en idealisk segelled hit

från Atlantis. Kan käkbenet vara från en skeppsbruten från denna forna kontinent? En hållristning vid Skälvs gård i Norrköping visar vidare en karta över Atlantis enligt gjorda tolkningar av Bertil Falk. Se vidare hans bok Atlantis och svenskarna. För övrigt vill jag hänvisa till en utförlig artikel i UFO-Information nr 2/1975, där jättevärelsen Bigfoot i Amerika och Snömannen i Himalaya behandlas utförligt.

Jag avslutar nu med senaste nytt från jättarnas värld:

Två meter långa indianer med rött hår har dykt upp i Amazonas djungler. En, som man trodde, försvunnen och utdöd folkstam, som man inte haft några underrättelser om på 400 år, har dykt upp igen. Man tror att det rör sig om Chanka-stammen, som på sin tid kämpade mot Inkafolket. På 1500-talet drevs denna folkspillra av de spanska erövrarna in i Amazonflodens djungler. Där har stammen tydligen överlevt, helt isolerad från omvärlden.

Men nyligen överfölls en grupp jägare av representanter för ett två meter långt ståtligt folk. Platsen var 85 mil nordöst om Lima i Peru. De långa männen hade rött hår och anföll jägarna med klubbor och spjut. Varifrån kommer detta rödhåriga resliga folk? Andra indianfolk i Syd- och Mellanamerika är ganska kortväxta och har mörk hårfärg.

Har det hänt nåt?

**SAMMANSTÄLLNING
AV THORVALD BERTHELTSEN**

Perioden fram till pressläggningen av detta nummer (maj och juni) präglas av total avsaknad av konkreta UFO-observationer. I dagspressen har relaterats en del iakttagelser, men efter UFO-Sveriges utredningar har dessa visat sig utmynna i intet. De har således kunnat avskrivas som UFO-fenomen.

Det är mycket viktigt, att alla är införstådda med den begränsning de tidningsnotiser har, vilka behandlar UFO-observationer. De flesta sådana notiser innehåller ofta grova fel och spekulationer, som omöjliggör att klassificera ett objekt som UFO, innan en undersökning och utredning har gjorts.

Vid en sammankomst i Stockholm den 22 september 1973 med ufologer, som stod utanför UFO-Sverige, ansågs det nödvändigt att klart definiera vad man ansåg med begreppet UFO, och man enades om: "Ett iakttaget fenomen som efter noggrann förundersökning ej kunnat identifieras som orsakat av kända fenomen"

Idag, fyra år senare, ser man i en UFO-publication rubriken "UFO-Observationer över Sverige", under vilken det radas upp notiser ur svensk dagspress, vilka alltså presenteras som UFO:n utan vare sig förundersökning eller utredning. Men ord och handling är ju som bekant i en del kretsar två vitt skilda saker.

Vidare är det oerhört viktigt, att relaterade observationer, som efter publicering har klarats upp och alltså härrör från ett känt fenomen, dementeras. Vi skall börja med iakttagelsen från den 5 april, som behandlades i förra numret av UFO-Information. Där har vi efter omfattande undersökningar kommit fram till att iakttagelsen härrörde från uppskjutningen av den sovjetiska vädersatelliten Meteor 29.

En i dagspressen omskriven observation över Arboga den 4 maj klockan 18.10 visade sig efter grundlig utredning vara ett fraktflygplan tillhörande British Airways.

Exemplen är många och vi skall inte ta upp dem här. En del läsare har emellertid frågat, varför vi inte presenterar det fall från Norrbotten (1976-01-29) då ett UFO uppges ha svävat några meter ovanför en landsväg i närheten av Parkajoki. Våra utredningar visade att denna iakttagelse berodde på misstolkningar av en rysk raketuppskjutning från Arkangelsk. Vår distriktschef Gunnar Thorén i Kiruna lade ner ett omfattande arbete på just detta fall, varefter det kunde avskrivas och således inte hamnade i UFO-Informationens spalter.

Vi har tidigare nämnt, att vi lyckas klara upp och avskriva närmare 80 procent som misstolkningar av kända fenomen. Detta är ett oerhört tidsödande och dyrt arbete som inte märks. Vi är därför stort tack

skyldiga våra fältforskare, lokalgrupper och andra medarbetare för deras strävande att "knäcka" och avslöja tvetydliga UFO-fall och få fram ett seriöst material till UFO-Information. I stort sett kan vi nu säga, att de rapporter som inte återfinns i UFO-Information, saknar intresse för seriös svensk ufologi.

TVÅ LYSANDE KLOT

Dalsland, Tösse 12 maj 1977 klockan 23.10

Lars-Åke Roth berättar för våra utredare i UFO-Åmål:

- Jag kom hem och hade just stigit ur bilen, då jag upptäckte två ljuspunkter i sydlig riktning. Båda föremålen hade en skenbar storlek som en fotboll och de lyste med ett fast vitt sken.

- Jag kunde studera dem i uppskattningsvis en och en halv minut. De rörde sig ljudlöst och försvann bakom skogen. Avståndet är svårt att avgöra, men gissningsvis 800 till 1.000 meter.

STORT OCH KOMPAKT

Västmanland, Köping 2 juni 1977 klockan 23.45

Lantbrukare Bertil Carlsson boende i Bro väster om Köping berättar följande för rapportcentralen:

- Jag upptäckte i öster ett ovalt lysande föremål. Det verkade vara stort och kompakt med ljusskenet utstrålade från hela ytan.

- Föremålet verkade passera över staden eller möjligen något öster om denna, för att sedan svänga mot nordost. Mellan mig och staden finns ett vidsträckt skogsparti.

- Totalt iakttog jag objektet i ca en minut varefter det försvann ur sikte. Farten var högre än en helikopter och föremålet helt ljudlöst. Det hade hela tiden ett fast ljussken. Vädret var klart med stjärnor och måne synliga.

RETROAKTIVT

Det retroaktiva materialet redovisas i omvänd tidsföljd. De färskaste rapporterna kommer således först. Rapporterna är ingen "gammal skåpmat", utan de har utretts och kommit in i år. Alltså fall som vi först nu fått kännedom om.

FORMATIONSFLYGNING

Småland, Vimmerby 10 april 1977 klockan 00.15

Tekniker Lennart Sjöstrand från Lerum befann sig hos sin sväger Magnus Olivesjö i utkanten av Vimmerby. Tillsammans gjorde de en intressant iakttagelse och herr Sjöstrand berättar:

- Natten var klar, inga moln och ca 5 minusgrader. Vi upptäckte tre lysande punkter västerut och ca 45 grader över horisonten. De lyste klart med ett stabilt vitt sken och hastigheten verkade vara otroligt hög. Inget ljud hördes.

- Föremålen flög sida vid sida, då plötsligt ett av dem avvek ur kurs då och då för att återgå igen. Ibland slog ett eller två av de tre föremålen av på hastigheten och sackade efter, men accelererade sedan ikapp igen med en otrolig fartökning. De fortsatte sedan i formation sida vid sida.

- Ca 45 grader över östra horisonten saktade de in och vek av åt söder och försvann sedan åt det hållet. Totala observationstiden var mellan en och två minuter.

FYRA I FORMATION

Västmanland, Köping 24 mars 1977 klockan 21.25

Mats Sandberg och Ola Jönsson, två astronomiintresserade ungdomar, har lämnat följande redogörelse till rapportcentralen. Mats berättar:

- Vi stod på Karlbergsskolans tak och studerade stjärnor. Just innan hade vi sett ett par fåglar flyga förbi på låg höjd. Jag tittade nedåt, när Ola skrek till och uppmärksammade mig på följande:

- Rakt upp i zenit färdades fyra ljuspunkter i bredd på rak linje. De kom från sydväst och försvann mot nordost. Alla fyra hade ett fast vitt sken.

- De två yttersta färdades parallellt med varandra, medan de två innersta gick i en zigzagrörelse. Efter ca fyra sekunder skymdes de av en molnbank. Storleken på föremålen var som Arkturius och det fanns ingen eldsvans efter dem.

STILLASTÅENDE OBJEKT SATTE FART

Södermanland, Oxelösund 23 december 1976 klockan 06.48

Herr Urpo Kariäläinen har lämnat följande redogörelse för vår distriktschef Carl-Anton Mattsson i Nyköping:

- Jag stod vid min bil utanför bostaden och väntade på några arbetskamrater, som skulle åka med. Min blick fångades då av ett stort lysande föremål, som befann sig stillastående bredvid ett mörkt moln. Föremålet hade ett skarpt vitt sken, mycket intensivare än en lampa.

- Jag hade väl tittat på det i ungefär fem sekunder då det plötsligt stack iväg mot nordost med hög fart. Det skymdes då av huset och jag sprang då runt detta, men objektet var då redan försvunnet. Storleken var mellan två och tre centimeter, om jag måttar

med utsträckt arm, och jag uppskattar molnhöjden till ungefär 400 meter.

- Jag ringde omedelbart polisen och hörde mig för om de sett eller fått in några rapporter om samma objekt, men de hade ingen kännedom om händelsen. Jag fick sedan reda på att det fanns en organisation, som man kunde vända sig till vid sådana här iakttagelser och på så sätt fick jag kontakt med er, slutar herr Kariäläinen.

IAKTOGS TVÅ MORGNAR I RAD

Västmanland, Sala 21 och 22 december 1976 klockan 05.30 och 04.15

En fru på Bergslagsgatan berättar om två händelser för vår utredare Mats Nilsson i Sala Amatörför-
ening för Tvärvetenskap:

- Den 21 december vid halvsextiden uppmärksammade jag genom mitt fönster på tredje våningen stora breda vibrerande ljusvågor i regnbågens alla färger. Jag undrade varifrån de kom eftersom det var mörkt ute. I samma ögonblick fick jag syn på ett mörklila klot av uppskattningsvis 25 meters diameter. Det sänkte sig ned och försvann utom synhåll bakom husen. Sedan steg det igen för att därefter sänka sig igen och försvinna vid horisonten.

- Dagen efter vaknade jag klockan 04.15 av ett dovt ljud ovanför huset. Jag gick fram till fönstret och såg då ett föremål med samma färg, fast mindre i storlek än föregående iakttagelse.

- Det var ett dovt monotont ljud, som upphörde, då föremålet avlägsnade sig österut med en enorm hastighet. Vid båda tillfällena var observationstiden ungefär två minuter.

RÖDORANGE KLOT ÅTERKOM

Dalsland, Åmål 15 december 1976 klockan 08.00

Sylvia Johansson, boende i Kasenberg, redovisar följande för våra utredare i UFO-Åmål:

- Jag satt vid köksfönstret och tittade ut i väntan på att Konsumbussen skulle komma. Plötsligt fick jag se ett rödorange klot komma farande med låg hastighet. Det kom från norr och färdades söderut mot Vätern, där det slutligen försvann.

- Jag stannade kvar vid fönstret, fortfarande i väntan på varubussen, och det hade gått två till tre minuter, då jag åter fick se ett klot komma farande. Det kom från samma plats, där det första hade försvunnit, alltså motsatt färdriktning.

- Hastigheten var något lägre och jag tror att det var samma föremål som återvände. Jag märkte inget ljud och det hade en rak och fast kurs vid båda tillfällena.

Har det hänt nåt?

STORT SOM FULLMÅNEN

Södermanland, Nyköping 4 december 1976 klockan 12.00

Reine Carlsson berättar för Carl-Anton Mattsson i Nyköpingsgruppen:

- Jag befann mig på Ramdalens cafeteria och kom då att genom fönstret iaktta ett föremål över Björntorpsvägens höghusområde i sydost. Det var silverfärgat och stod stilla i luften. Formen var diskusliknande och vid en skenbar jämförelse skulle det täcka fullmånen.

- Jag tittade på det i ungefär tio minuter och försökte bedöma avståndet. Det var mulet väder och jag uppskattar avståndet till ca 500 meter och höjden över marken till ca 100 m. Efter tio minuter vände jag mig bort för att göra en del inköp. När jag sedan skulle titta på föremålet igen, var det som bortblåst från himlen. Det syntes inget spår efter det och jag vet inte vart det tog vägen.

- Det såg ut som en vågrät liggande konvex lins och jag har senare besökt cafeterian för söka reda ut vad det kunde ha varit. Jag har inte kunnat finna någon naturlig förklaring till iakttagelsen.

Anm.: Med ledning av herr Carlssons uppgifter skulle föremålet få en diameter av 10 meter.

STORT BLÄNDANDE FÖREMÅL

Södermanland, Oxelösund 5 augusti 1975 klockan 21.00

För de läsare som specialgranskar och upprättar statistik av sammanställningarna i dessa spalter, verkar Nyköpingsområdet utgöra en zon med täta UFO-observationer. Förklaringen är nog istället en intensiv pressbevakning, beroende på att UFO-Nyköping Tvärvetenskaplig förening är en av våra mest aktiva lokalgrupper. Allmänheten rapporterar således i stort sett alla himlafenomen i området till gruppen. Även äldre fall kommer in och här berättar förman Helge Eklund för Christian Thordin i den ambitiösa gruppen:

- Solen hade just gått ned och det fanns inte ett moln på himlen. Jag satt på balkongen, då jag upptäckte ett starkt vitlysende föremål som kom rakt emot mig. Jag ropade åt frugan, som stod i köket, och hon släppte allt och rusade ut på balkongen.

- Föremålet kom västerifrån och hade i början ett starkt sken, som om man bränner magnesium. Det växte i storlek, samtidigt som ljusskenet avtog något. Storleken var mellan 50 till 100 meter och det var runt till formen.

- Det färdades rakt emot mig, men girade sedan mot söder, utan att minska farten. Det hördes inget ljud och den totala observationstiden var ca 40 sekunder.

- Jag har aldrig tidigare tagit det här med UFO på allvar, men det här fick mig att fundera. Jag kan helt enkelt inte förklara det, trots att jag varit luftbevakare under kriget och ägnat nästan hela mitt liv åt flygning och flygteknik.

50 METERS FARKOST PASSERADE

Halland, Knäred november 1971 klockan 18.00 och klockan 09.00

Fabrikör M. Juse berättar om två intressanta iakttagelser för vår utredare Mats Nilsson i UFO-gruppen Cosmos i Markaryd. Dessvärre kan han inte erinra sig exakt datum:

- En novemberkväll vid 18-tiden 1971 kom jag och fabrikör Erik Jönsson ut på trappan till fabriken i Knäred. Vi skulle åka hem, då vi uppmärksammade ett föremål, liknande det som iaktogs dagen efter. Det kom från öster och försvann i tio graders vinkel ut mot havet.

- I fören på farkosten fanns ett blinkande ljus. Det var stjärnklart, men mörkt, varför det var vanskligt att fastställa den rätta formen. Den var dock långsträckt och höll hög fart.

- Dagen efter, klockan 09 på morgonen, kom jag åter ut på fabrikstrappan för att uträtta ett ärende till posten. Då kom den verkliga upplevelsen! På en höjd av ungefär 100 meter kom från öster, över Lagan, en långsträckt cigarrliknande farkost glidande. Den färdades fram ljudlöst med en hastighet av uppskattningsvis 30 till 40 km/h.

- Farkosten var rödfärgad och utan vingar eller propeller. Den var försedd med svarta fönster och baktill hade den en styrfena. Storleken var avsevärd och uppskattningsvis 50 meter. I fören satt ett blåaktigt blinkande ljus.

- Maskinen svängde i en båge över militär- och industriområdet och fortsatte mot nordost. Jag ropade på Jönsson, som var inne i verkstaden. Det hela gick dock så fort, att han aldrig hann se något av maskinen. Själva överflygningen tog endast 25 sekunder och som närmast var den ca 150 meter från mig.

- Huruvida det vi såg på kvällen och det jag såg på morgonen hade något samband är svårt att avgöra. Jag har varken förr eller senare iakttagit något liknande och jag har alltid hållit före, att ifrågasvarande maskin var något slag av militärt fordon.

UFO reagerade på blinksignal!

LUFTCIRKUS ÖVER OXELÖSUND

Södermanland, Oxelösund augusti 1970 klockan 22.15

Roland Bylund rapporterar denna intressanta iakttagelse för Per Fork i Nyköpingsgruppen. Även här kan vittnena inte erinra sig exakt datum.

- Det var stjärnklart och jag stod ute på balkongen, då det plötsligt flammade upp som av en fotoblixt. Så kom ett objekt i 40 graders lutning ner mot mig, och det såg först ut som en meteorit. Jag trodde att det var en sådan, när den mörkröd och med mycket hög hastighet kom nedåt.

- Jag stod och betraktade skådespelet, då föremålet oväntat gjorde en vid sväng på himlavalvet. Den svängde i en cirkel, så att den kom tillbaka till utgångsläget och sedan stannade den helt oväntat på himlen! Den skiftade då färg till vitt och såg ut som en vanlig stjärna, men pulserade.

- Rätt som det var stack den iväg igen, samtidigt som den blev mörkröd. Jag stod och iakttog föremålets rörelser en lång stund. Sedan ropade jag på min fru och bad henne komma och titta. Medan vi båda betraktade objektets manövrer, uppenbarade sig flera nya föremål. Dessa flög omkring och gjorde vida svängar lite hur som helst, fram och tillbaka på himlen.

- De var ljusstarka som stjärnor och vita när de stod stilla. Men de ändrade alltid färg till mörkrött, när de satte fart från stillastående. De fick upp fantastiska hastigheter, när de rörde sig. Vi iakttog dem i ungefär 40 minuter och jag hämtade även min granne Tommy Wettergren så att även han fick se en del. Slutligen försvann föremålen österut. Inte ett ljud hördes. Jag har sett meteoriter ett flertal gånger, men dessa objekt med sina rörelser kan inte jämföras.

Grannen Tommy Wettergren har intervjuats av Karl-Gustav Johansson och lämnar denna version:

- Bylund knackade på denna kväll och bad mig följa med ut på balkongen för att titta på ett egendomligt föremål. Jag följde med och såg då ett svagt rödlysande föremål, något större än en stjärna.

- Föremålet rörde sig en bit för att sedan stanna upp och ånyo röra sig. Rörelsemönstret bildade en zigzagbana. Plötsligt försvann det med en oerhörd acceleration i östlig riktning.

- Min del av observationen varade ett par minuter. Inget ljud kunde uppfattas och det skedde ingen färgförändring på objektet.

- Jag är sportflygare och är helt främmande för att det skulle ha varit en flygmaskin eller helikopter, som presterat dessa kursändringar. Accelerationen hörde inte heller hemma hos någon normal flygfarkost.

Den 12 december 1975 klockan 23.10 gjorde fyra finländska ynglingar en intressant närobservation i Tuusulans kommun i Rusutsjöns riktning.

En lysande, ljudlös farkost med en storlek av mellan åtta och tio meter dök upp och färdades framför dem. Avståndet var endast 50 meter och den flög 50 meter över trädkropparna.

Längs flygkroppen fanns en rad fyrkantiga fönster som lyste med ett gulaktigt sken. Mellan de mittersta fönstren iakttog ynglingarna ett oregelbundet blått ljusfält.

Både ovanför och under fönstren fanns klart lysande runda ljuspunkter som blinkade, ibland var det fyra och ibland sex.

När föremålet passerat började en av dem att blinka med billjuset. UFOet reagerade omedelbart! Det stannade, vände och satte sig i rörelse mot bilen och pojkarna.

Ynglingarna blev skrämda och hoppade in i bilen för att fly från platsen. Samtidigt stannade föremålet igen på ett avstånd av ca 100 meter från bilen.

Efter en stund började UFOet accelerera och fick snart upp en mycket hög hastighet. Det försvann snabbt över gårdarna mot Helsingforshållet. Totala observationstiden var fem minuter.

Källa: Ultra 1/1976

Översättning: Tapani Björkbacka

En skärtorsdagsdröm

AV TEA SANNEBRANT

I förra numret kunde ni läsa om fru Tea Sannebrants UFO-upplevelser och hur hon tidigare bemötts av vissa sk UFO-forskare.

Problemet har varit, att hon tagit med även de paranormala, och speciellt denna drömuplevelse från år 1956, vid kontakterna med dessa ufologer. Hon anar ett samband och händelserna griper in i varandra.

Vad är drömmar? De gamla drömtolkningarna börjar bli alltmer förlegade. Vissa drömmar öppnar förmågan till förutsägelser, likaväl som resor i tiden och rummet. Detta ger oss anledning att ställa frågan, om världen omkring oss kan vara skapad på ett annat sätt än vi vanligen föreställer oss. Vi vet, att sömnen är en mycket aktiv process och att vår hjärna då arbetar kanske ännu hårdare än då vi är vakna. En sådan möjlighet kan därför inte avvisas utan vidare.

De flesta människor minns inte vad de drömmer - men fru Sannebrant mindes allt med skärpa och detaljer och hon skrev ned drömmen några veckor efteråt:

- Detta har inte något som helst med verkligheten att göra - det är en dröm. Däremot förändrade sig ingenting som i en vanlig dröm. Allting var sig likt från början till slut. Den 6 maj 1956 skrev jag ned denna dröm och i inledningen skrev jag då bl.a.

Glömmer ej

"Jag kommer aldrig i hela mitt liv att glömma den känsla av fullständig frid och harmoni, som strålade ut från de båda främlingarna. Jag har aldrig kunnat tänka mig, att en känsla från en dröm kunde sitta kvar i trakten omkring hjärtat - långt efter det att drömmen borde vara glömd. Men den sitter kvar - och jag kan när som helst påminna mig alla detaljer i den egendomliga historien."

Jag visade ibland denna drömuplevelse för höga tekniska auktoriteter - män som läste och vände på bladen. De hittade inget matnyttigt. Ofta mörknade de i ansiktet och fråste: "Atombomben! Kan just tro det - det är som alla andra religiösa domedagsprofeter! Tjafs! Fantasier av överspända hjärnor!" Så kastade de papperen ifrån sig.

En civilingenjör läste igenom den och studerade papperen noga, varefter han utbrast: "Det viktigaste fattas!"

Vad då?

"Det är inte vidimerat. Ingen kan bevisa, att du skrivit det just det året. Det finns inga vittnen. Det skulle ha vidimerats av din man och av andra, som du hade hos dig, när du berättade det första gången."

Sorgligaste historien var Ivan Troeng. 1971 hade han en artikel om UFO i tidskriften Sökaren. Jag läste den och ringde upp Troeng, som genast blev intresserad. Han ville ta del av materialet och begärde även ett foto av mig. En tid därefter fick jag ett brev från Sven Magnusson på Sökaren, i vilket det stod: Beklagar - denna artikel passar ej i vår tidning.

Jag hade på intet sätt medgivit publicering. Troeng hade tolkat min dröm som astralvandring och på eget bevåg försökt sälja den till tidningen.

Ser du aftonstjärnan?

"Ser du aftonstjärnan?" frågade Gerda.

Min make, min väninna och jag hade tagit en liten tripp med bilen under skärtorsdagskvällen. Vi hade åkt runt Stockholms omgivning och nu stod vi stilla på en liten väg vid Huddinge. Jag hade en stund suttit tyst och tittat på den glasklara, kalla himlen. Solen hade gått ner, men de röda färgerna vid horisonten dröjde kvar, övergick i gult, grönt, blått och violett. Snön, som var kvar, låg stelfrusen och hård vid vägkanten och i diken lyste is. Träden stod som jättestora, kala kvastar mot himlen. Jag hade fantiserat om, att om man tog strutsplymer och band fast på björkgrenarna, skulle man få påskris värdiga en jätte. Det var kallt. Svinkallt.

"Ser du aftonstjärnan?"

Det var Gerda som väckte mig till verkligheten. Jag tittade åt det håll hon pekade. Där stod aftonstjärnan som en gnistrande juvel och sände nålvassa strålknippen omkring sig.

"Javisst", sade jag. "Det är Venus."

"Heter den Venus?" frågade Gerda. "Jag har bara hört den kallas 'Aftonstjärnan'."

"Javisst", sade jag. "Den är både aftonstjärna och morgonstjärna. Halva året det ena och halva året det andra. Hon arbetar i skift. Förresten är hon en planet, precis som jorden, och lika stor fast täckt av molnmassor. Ingen människa vet hur där ser ut."

Gerda satt tyst en stund. "Tror du att det finns människor på dom där?" frågade hon.

"Tror jag säkert", svarade jag. "Varför skulle jorden vara den enda planet som intelligent liv utvecklas på? Förutsättningarna för liv bör väl i all rimlighets namn finnas även på andra planeter, som ligger på ett visst avstånd från en sol. Det finns miljarder sådana system ute i rymden, precis lika vårt solsystem. Allting tycks byggd på matematiska grunder, och en stor regelbundenhet härskar överallt. Skulle då jorden vara en outsider??? Men där emot tror jag inte, att de ser ut som vi. De kanske har tentakler och känselspröt i pannan, och är ludna på hela kroppen. Eller också ser de ut som stora skalbaggar, fast de kan tänka logiska tankar."

"Varför heter den Venus?" frågade Gerda.

Jag såg på min makes ögon, att han var road.

"Tyst, Lasse", sade jag. "Var snäll nu!"

Men han skrattade och frågade: "Venus - är det inte en donna, som inte har några kläder på sig?" och därmed gick det allvarliga samtalet över i skämt om kärleksgudinnor och lättfärdiga kvinnor. Gerda hade trevligt och skrattade gott åt Lasses infall.

Efter en stund startade han bilen och vi åkte hem till oss och åt en god smörgås och drack en kopp the. Det smakade gott efter åkturen. Sedan Gerda brutit upp och åkt hem till sig, var det vår tur att anse dagen som avslutad och vi bäddade för en god sömn. Innan jag drog ner rullgardinen kastade jag en blick på stjärnhimlen och beslöt mig för att försöka komma till någon kurs, där astronomi behandlades. "Godnatt och blinka lagom", sade jag.

Detta var tydligen upphovet till mina tokiga drömmar den natten! - Skärtorsdagsnatt - den natt, då häxorna reste till Blåkulla för att fira påsk - förde mitt undermedvetna ut på äventyr - äventyr, som jag är säker på, att ingen annan kunnat drömma om.

Bilen stannade

"Lasse - varför stannar bilen?"

Jag drömde, att Lasse och jag reste ut på semester och med bilen full av väskor och bråte var vi på väg söderut. Vi hade just kommit till en öde trakt med hedmark på båda sidor om vägen, inga människoboningar så långt ögat nådde - bara hed, enbuskar och halvvuxna tallar. Det började bli mörkt, det blåste friskt och molnen jagade som osaliga andar över himlen. Det såg ut att börja duggregna när som helst. Och just här stannade bilen! Effekten bara gick ner för att slutligen helt avstanna.

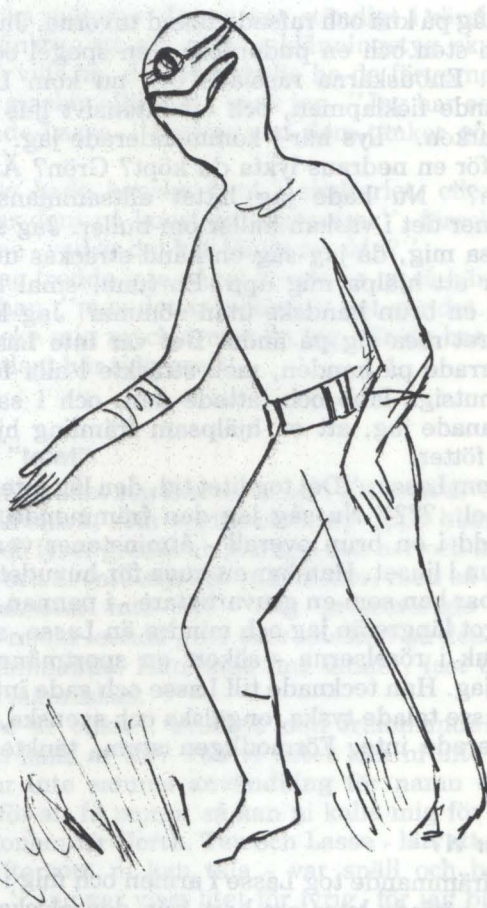
Lasse funderade. "Vete sjutton vad som tog åt den - bensin har den, och batteriet är nytt - jag ska titta på motorn." Han gick ut och lyfte på huven.

Jag satt kvar i bilen och tyckte det var ruggigt - och trist att behöva stanna just där. Jag vet inte, när jag började få den känslan av att vara iakttagen, men den kom krypande och fyllde med ens hela kupén. Jag tittade runt omkring, men kunde inte se något annat än enbuskar och tallar, grå moln och rak väg. Men känslan släppte inte. Den bet sig kvar.

Så kom Lasse in, torkade av händerna på trassel och sade: "Nu går den igen - vad det var vet inte jag."

"Lasse", sade jag, "det känns så kusligt - det känns som om någon tittade på oss."

"Du och dina känslor - det finns inte en katt på avstånd som ögat ser - eller håller du på att få hjärnspöken? Kom så går vi ut och sträcker på benen ett slag - det var skönt må du tro, och du har inte rört på

dig sen i förmiddags. Tag på dig jackan och knyt om skallen, för det blåser."

Kallt och ruggigt

Jag gick ut. Fy, vad det kändes kallt och ruggigt, och fy, så det blåste! Vi började gå in bland enebuskarna på heden. Det mörknade mer och mer. Ljungen slafsade och slog mot benen och jag tänkte: O, om det ändå vore vår med blommande ginst - syrener och näktergalar och - - - Ja, en trädrot satte krokben för mig och vips låg jag raklång på marken bland tuvor och bråte. Klirr, klirr - jag blev alldeles kall - väskan hade gått upp och naturligtvis spred sig allt innehåll bland bråten! Jag sade några ord som kom Lasse att hoppa högt. "Vänta, jag har en ficklampa", sade han och tillade olyckligt: "I bilen. Har du inga tändstickor?" "Hade", sade jag. De ligger under en tuva tillsammans med fyra ettöringar och en nyckelknippa. Hoppas de har det trevligt!" "Vänta här så hämtar jag lyktan" sade Lasse och började springa tillbaka mot bilen.

Jag låg på knä och rafsade bland tuvorna. Jag hittade en sten och en puderdosa - en spegel och en trädrot. Enbuskarna rasslade och nu kom Lasse. Han tände ficklapman, och ett intensivt ljus lyste upp marken. "Lys här" kommenderade jag. "Vad är det för en nedrans lykta du köpt? Grön? Är den modern?" Nu hade jag hittat alltsammans och slängt ner det i väskan huller om buller. Jag skulle just resa mig, då jag såg en hand sträckas ut mot mig för att hjälpa mig upp. En tunn, smal hand, klädd i en brun handske utan sömmar. Jag kände nackhåret resa sig på ände: **Det var inte Lasse!!!** Jag stirrade på handen, men sträckte i alla fall ut min smutsiga labb och fattade den, och i samma stund anade jag, att en hjälpsam främling hjälpte mig på fötter.

Nu kom Lasse. "Det tog litet tid, den låg inte i - - vad i hel...???" Nu såg jag den främmande. Han var klädd i en brun overall - åtminstone verkade den brun i ljuset. Han bar en huva för huvudet, och lyktan bar han som en gruvarbetare - i pannan. Han var något längre än jag och mindre än Lasse, smärt och mjuk i rörelserna - säkert en sportmänniska, tänkte jag. Han tecknade till Lasse och sade inte ett ljud. Lasse talade tyska, engelska och svenska, men han svarade inte. Förmodligen stum, tänkte jag.

Vart går vi?

Den främmande tog Lasse i armen och mig i handen och började lotsa oss bort från den olycksaliga platsen, milt och vänligt. "Lasse, vart går vi?" "Vet inte, men han vill, att vi ska följa med", svarade Lasse.

En underlig atmosfär omgav främlingen. Jag borde vara rädd, men var det inte. Han ingav en känsla av fredlighet och ro, styrka och psykisk balans, om tänksamhet och förtroende.

Jag kände mig som ett mellanting av häktad fyllerist och vingskjuten kråka. Visst var det vansinnigt att följa med en främling så där - bovar och banditer går lösa och man vet aldrig, vad man råkar ut för. Men konstigt nog så fanns ingen misstro eller rädsla, det var bara som det skulle vara.

Nu började det duggregna. Det kom stänk på mina glasögon och jag såg dåligt. Plötsligt skyttade jag något bland träden. Jag kisade och försökte se mellan regnstanken - vad var det som såg så konstigt ut? En stor mastodont inne bland träden? En tank. Naturligtvis var det en tank. Jag hade aldrig sett en sådan i verkligheten, bara på bild, men jag föreställde mig, att den såg ut så där. Den var bred nertill och med ett torn mitt på, stor, tung, men den hade varken kanoner eller kulsprutor synliga, bara en

"Så här såg dom ut - ungefär. Håret var grovt, påminde om knapphålssilke, och glänste som om det varit tvinnat som detta. Ögonen hade samma effekt som man erfar när man tittar på halvadelstenen tigeröga - man bottenar inte, ingen pupill - och dom var stela vad ögonen beträffar. Kan inte begripa hur man kan drömma ihop en sådan fantasifigur! **För fantasi är det.** Det dröjde länge innan jag fick se stenen tigeröga och funderade då på vad den liknade... vred och vände på den... så gick det upp: Visst tusan - killarnas ögon!

Jag har många fina teckningar. Rev dom sedan folk skrattat så de storknat. Man pekade på prins Valiant och massor av seriefigurer. Valiant i all ära - men dessa var tunna och torra och spröda - vi liknade riktiga köttberg och blöta som flodhästar mot dom."

(Illustrationer och kommentar: Tea Sannebrant)

massa ovala mörka punkter runt om på tornet. Det var en tank utan bandfötter, och ett monster bland maskiner. Det lyste lite omkring den, inte särskilt mycket, men den verkade ljus på ett besynnerligt sätt, som jag inte kan finna ord att förklara. Den syntes tydligt i regnet och mörkret.

Den främmande lotsade oss fram till sig - och jag såg en dörr skjutas åt sidan ljudlöst. Den bara försvann i väggen, och ett litet rum blev synligt. Den främmande tecknade åt oss att stiga in. Lasse klev in först - det var ett ordentligt kliv upp, men sen var han inne. Jag också - och så den främmande. Inkommen märkte jag, att ett ovanligt ljus rädde, det tycktes komma från ingenstans, eller rättare sagt från överallt - men inga lampor var synliga.

Ljuset var grå-blå-grönt-violett och mycket milt för ögonen, men ändå syntes allt så knivskarpt tydligt. **Var i herrans namn var vi??** Jag såg att dörren började glida igen bakom Lasse och jag tänkte "Ut!" och tog ett språng mot friheten utanför. Tanken var blixtsnabb, men ännu snabbare grep den främmande tag i min arm och hejdade mig. Det var ett grepp av järn, men det gjorde inte ont. Men jag var förlamad för ett ögonblick, innan jag snurrade runt och stirrade in i den främmandes ansikte. Jag hade väntat mig ett vanligt ansikte, men nu stirrade jag rätt in i de guldskimrande outgrundliga ögonen, som hos en jättefjäril. "Lasse", skrek jag, "han är överklig, han är inte människa - han är - ja, jag vet inte!"

Vilka ögon!

"De!" rättade mig Lasse. De är säkert fler. Jag är nyfiken! Akta dig för dörren! "Inte jag!" förkla-

rade jag. Den främmande hade släppt mig och började kränga av sig den bruna huven och handskarna. Jag såg ett mänskligt ansikte, rödbrunt som på en indian, med korpsvart rakt, nästan stripigt tjockt hår, klippt i lugg och jäms efter öronen samt ner i en snibb i nacken. Ansiktsdragen var tunna, regelbundna och egentligen fantastiskt vackra, ögonbrynen svarta och gick långt åt sidorna - men ögonen! Han skulle aldrig kunnat visa sig bland vanliga människor med de ögonen - det lyste som av dagrar och skuggor djupt inne i dem. Jag vet inte om det var ljuset eller själva livet, som pulserade och gav den egendomliga effekten.

Ytterligare en dörr hade öppnats, lika tyst och för-synt som den första, och nu såg jag ytterligare ett rum, som var runt, med en stång från golv till tak i mitten. Det lyste likadant därinne, och i dörröppningen stod en annan likadan underlig figur, med svart hår, kopparfärgad hy, fjärilsögon. Han var klädd i en blå tröja med kort ärm och blå byxor, utan tillstymmelse till pressveck. Det verkade vara ett härligt material i kläderna, någon sorts siden eller annat konstgjort material, som nästan flöt om honom.

Ingen sade något. En känsla av absolut frid och tidlöshet härskade därinne.

"Lasse - det luktar något konstigt här - det luktar som när du lagar radion - det luktar bränd elektricitet!"

"Det heter inte 'bränd elektricitet', det heter ozon och det är hälsosamt. Andas du bara. Förresten känner jag inget, jag har lite snuva."

Jag hörde ett svagt spinnande ljud. Stod det en maskin någonstans och drömde? Men det var ett ljud till - ett tickande och rasslande. Så fort någon sa ett ord, svarade ett ticktickelitick någonstans, men var? Jo, där, på väggen. Vi visades in i det runda rummet - ett besynnerligt rum. Jag tittade på stång en i mitten. "Glas?" frågade jag Lasse. "Vet inte" svarade han. En trappa ledde upp till något som med litet god fantasi kunde kallas en "balkong" eller "andra våning". En balkong, som gick runt om hela tornet och var försett med ett mycket vackert räcke.

"Sitt - där". Det var det första ordet jag hörde från den främmande. Det kom så oväntat, att jag hoppade högt i luften och utbrast: "De kan tala!" Rösten var mörk, mycket låg, men tydlig. Orden kom trevande och osäkra. Vi sjönk ner i ett par pyttesmå, golvfasta stolar. Lasses ögon flaxade runt omkring, men drog sig till en del av rummet, där väggarna täcktes av en massa underliga skalor och små lampor som blinkade, samt en stor, stor tavla, där röda, gröna och gula band på svart botten bilda-

de olika mönster. Dessa var ständigt i rörelse, och jag tänkte, att ett sådant klänningstyg skulle jag gärna vilja ha, dvs. det skulle ha de färgerna. "Det är en maskin alltihop", sade jag. "Jag har sett det" svarade Lasse. "Undras vad dom tänker göra med oss?"

"De hade kanske tomt i skafferiet, eller också samlar dom på konstiga souvenirer", föreslog jag. "Lasse - vad är det här för en maskin?"

"Jag trodde inte något kunde se ut så här", svarade han. "men det är tydligt att det gör det. Du vet förbasse mig mycket mer än jag, för du har ju sett ett sådant här tidigare!"

Inget "tefat"

"Nähä - det såg inte ut så här! Ett tefat är en rund manlik skiva, som seglar omkring uppe bland molnen och lyser grönt och går upp och ner och hur som helst och är inte styrt av människor, men så här ser det absolut inte ut! "Jag protesterade ilsket.

Ett mjukt leende gled över ansiktet på den ene av de främmande. Han hade fina tänder, fast bredare än en människas.

"De är olika", svarade den främmande. "Vad kan vi kalla er för? Vad vi heter kan ni inte uttala. Vi har inte samma användning för namn som ni, men för att få namn, så kan ni kalla mig för Dorian och honom för Gorth. Tea och Lasse - lätt att säga!"

"Eftersom ni kan tala - var snäll och berätta vad..." Jag var visst litet för ivrig, för jag blev hejdad.

"Varför ni är här är kanske mest en tillfällighet. Ni kom ju rakt på oss. Vi såg er bil på skärmen här - vi kan se en hel del av trakten - och, ja - så blev det som det blev."

"Hur kan ni tala som vi?"

Underlig maskin

"Maskinen ni hörde där - den tänker själv och översätter alla ljud till vårt språk. Vi vet vad ni säger - visserligen talar ni inte som man gör här, och det gjorde det litet svårare för oss."

Lasse tittade på den blåklädde. "Är ni från en främmande planet?" Jag märkte att orden lät stela och munnen inte riktigt kunde göra tjänst.

"Ja, det är vi. Ni är lika främmande för oss som vi för er. Alldeles som Lasse tycker."

"Kommer du ihåg", sade Lasse till mig, "att du en gång sa att de första som kommer hit från en annan planet är vetenskapsmän och forskare, och inte blodtörstiga kannibaler med dödsstrålar och atompistoler. Har ni vapen, förresten?"

Dorian (han som stått i dörren när vi kom) skakade på huvudet: "Inte sådana som ni tror. Ni har rätt i er tanke, att vi är forskare. Vi har forskat ut det mesta om er och er värld, men det finns faktiskt gåtor, som vi inte kan lösa. Därför blir det intressant att få prata med er."

"Om ni vill veta något skall ni vända er till någon akademiker eller i vilket fall lärd person, och inte till oss vanliga dödliga, som inte känner till de stora vetenskaperna," sade jag. "Jag kan i vilket fall inte hjälpa er. Min intelligens är mycket liten, kanske Lasse kan, han är tekniker."

"Sådant vet man inte på förhand", svarade Gorth. "Du är en människa, kanske det räcker."

Ingen tillfällighet

En aning slog mig. Det var inte bara en händelse, att det var vi som råkat ut för detta äventyr. Vi var väntade och väl utplockade. Men varför?? Lasse var en ingenjör visserligen, men ack, hur mycket visste han om Einsteins stora matematik och världsfrågorna, och jag, som inte ens kan huvudräkning, det enklaste intellektuella arbete som finns. Varför?

Jag ville fråga, men kunde inte få fram orden - jag tyckte det jag tänkte skulle låta så vansinnigt dumt. Därför avstod jag från att säga något.

Dorian försvann ut genom dörren och kom efter en stund tillbaka med något, som han höll i händerna. "Berätta vad ni vet om det här", sade han och sträckte fram - ett litet, illa medfaret krucifix i trä, nästan groteskt i sitt grova utformande. Åsynen av ett krucifix har alltid bekommit mig illa. Jag känner en stark ångestkänsla och medlidande gentemot den arma figuren, som visserligen är gjord av dött material - men ändå ...

Förbluffad

Jag kände mig förbluffad. Här kommer varelser, som vår upplysta värld säger inte existerar eller är sagofigurer och vilda fantasier - resande med luftfartyg som vi inte kan säga vad det är gjort av eller hur det drivs - och ber oss berätta om något, som är så åsidosatt som just religion! Om de hade gått fram till amerikanska presidenten och diskuterat världspolitiken eller till någon atomforskare och förklarat den högsta matematiken eller sökt upp påven i Rom för att tala om religionen genom tiderna - eller talat relativitetsteorier med någon ingenjör - skulle allt varit som det borde. Men detta var barockt i allra högsta grad! Lasse såg olyckligt ut. "Det där kan jag inte så bra. Jag är ju tekniker."

"Använder du inte symbolen?" frågade Dorian och tittade på Lasse. Lasse såg ut som ett fråge-

tecken, som hade svårt att hålla kvar punkten under sig.

"Jag kanske kan berätta", sade jag. "men jag kommer inte ihåg allt eller i ordningsföljd, så det kommer att bli virrigt. Och inte vet jag, om jag har uppfattat den egentliga läran rätt - det jag säger är bara som jag fått itutat mig eller som jag uppfattat det. Varför söker ni inte upp en präst?"

"Därför att vi vill veta, hur ni, som inte är präster, uppfattar det här och vad ni kan berätta om det." Svaret var vänligt och tonen mild.

(Jag sände en tacksamhetens tanke till min gamla fnattiga lärarinna, som hade kört med kristendom de tre första timmarna varje dag i fyra år i skolan. Det här, små barn, skall ni lära er, för ni kommer att behöva det en dag, sade hon. Hon fick rätt, den gamla ragatan).

Biblisk historia

Jag satte mig tillrätta i stolen och började: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord - så börjar den visdomsbok, som kallas Bibeln. Den är urgammal, hur gammal vet ingen, men innan människorna kunde skriva, gick vissa sägner från far till son i släktled efter släktled, innan de till sist upptecknades..."

Jag berättade om skapelsen, om syndafallet, om Kain och Abel och människorna efter dem, om en del punkter i bibeln, som är litet svåra att förstå. Jag berättade om Noa, som Jahve utvalde för att bygga en "ark" och ta med sig sitt folk och två djur av varje sort för att överleva syndafloden - om regnet som skvalade 40 dagar och 40 nätter, om duvan och regnbågen, om profeterna och om Kristi födelse, levnad, lära och olyckliga öde, om lärjungarna och de kristna martyrerne under romarväldet. Om de olika läror, som fanns ute i världen, om den katolska, som var den ursprungliga kristna läran och om vår reformator - Luther - som greps av tvivel och ställde till revolution inom den kristna världen och om de religionskrig, där de "kristna" bad Vår Herre välsigna vapnen och avgöra, vilken tro som var den rätta, och att den rätta tron skulle segra. Slutet på allt mördande och plundrande blev ju, "att var och en hade rätt att tro vad han ville." Jag berättade om de 10 budorden som jag för min del tar som en lagbok - om hur de på ett besynnerligt sätt går igen i både koranen och andra läror, som vitt skiljer sig från den kristna. Faktum är ju, att flera av Kristi ord och goda lärdomsord fanns med och var anpassade till deras levnadsregler. Om Buddha, den unge prinsen, som tyckte så synd om människorna, och om den gamla fornnordiska gudasagan, om jätten Ymer och gudarna, som dräpte honom, och skapade jorden av hans

kropp, osv., om likheten mellan Balder, mildhetens gud, och vår Kristus, som båda mördades nästan för nöjes skull, och så ända fram till våra dagar, då tekniken är guden och människan universums stora mästare, och om de frireligiösa sekter som krigade sinsemellan om vilken sekt, som var den rätta. Jag lät nog spydig. Jag hade aldrig haft ett så andäktigt auditorium att tala för. Men jag var torr i halsen och törstig. Ett kungarike för ett glas vatten.

Märklig dryck

Dorian hade försvunnit. Han kom in med fyra glas med något genomskinligt i. Vatten, tänkte jag. Han hade också en skål med frukt - frukt som jag aldrig sett förut. Jag tog ett glas - det var runt och slätt utan slipning och med en smacker fot. Innehållet var färglöst, men i konsistensen som saften i en burk med konserverade persikor. Jag luktade på den. Den luktade ingenting. Jag smakade - den smakade heller ingenting! Snopet. Lasse tittade på mig - för att se vad jag tyckte om det. Så rynkade han på näsan och började titta på frukten. Jag visste vad han letade efter - vindruvor, men det fanns inga sådana. Jag hittade något som liknade en apelsin. Den var brandgul, men innehållet var vitt och ungefär som ett moget sävstaholmsäpple, vitt och mjöligt och svagt sött. Jag fick något i munnen, en kärna, svart hård och omöjlig att knäcka med tänderna. Jag spottade ut den och såg att den var blank och droppformad. Jag bjöd Lasse en bit av frukten. Han grimaserade och åbakade sig, men så tog han en annan frukt och klämde på den, så att fruktsaften rann om fingrarna. Den var som en persika i konsistensen, fast inte luden, men med en stor stenhård kärna inuti. "Gott?" frågade jag. "Åjavars - i brist på annat så" svarade Lasse.

"Hur ser du på den här?" frågade Dorian och sträckte fram krucifixet.

Jag tog den och försökte känna efter vad jag verkligen kände och tänkte. "Jo," sade jag, "jag blir beklämd av att alltid möta den döde läraren - som inte kan svara på de frågor, som jag har att ställa honom. Jag vill ha honom levande! Jag anser att bibeln är en sorts lagbok, där man måste läsa mellan raderna för att förstå vad som menas, eller också bli undervisad av någon, som förstår den rätt! - Jag föreställer mig inte Gud som en gammal vitskägig gubbe, som sitter på en tron med en stor bok och bockar för den ena döda själen efter den andra och säger: Den skall

till helvetet på 10 år och brinna i skärselden och den skall in i himmelriket direkt. Jag vill inte se honom som den store domaren, som predikar om synden och synden och synden och straffen och straffen. Jag vill se på Gud som den skapande kraften eller kanske - den levande kraften i allt varande - en kraft eller ett väsen. som tänkt allt det som tänks och gjort allt som görs - nej, jag kan inte förklara vad jag menar, orden tryter, men någon gammal gråhårig gubbe är det inte. Finns det något större straff för en människa än hennes eget samvete, efter det hon gjort något, som hon vetat att hon inte borde ha gjort???

Verkade långt borta

Dorian och Gorth såg ut att vara långt borta. Lasse såg litet villrådig ut.

"Den man, som var en symbol för livet, gjorde ni till en symbol för döden", svarade Dorian långsamt.

"Hur menar du?" frågade jag.

"Vi har sett detta, som du kallar krucifix nästan överallt, var vi kommit. Vi har sett platserna, där krigen utspelades i all sin hemskhet, alla de som dödar och dödat varandra. Vi kunde inte förstå, varför ni dyrkade döden och dödandet, och gjorde en bild av det och ställde upp överallt."

"Jamen, det gör vi inte heller", svarade jag. "Vi avskyr kriget - men pojkarna måste ut i det därför att de måste "rädda sitt fosterland från inkräktarna", dvs. andra pojkar, som också måste ut för att "rädda sitt land från inkräktarna". De dör för att få leva, om du förstår vad vi menar."

Dorian skakade på huvudet och Gorth såg bort.

Jag fortsatte: "Ni måste förstå, att alla de stora människorna som leder land och riken är övertygade om, att deras idéer och uppfattningar är de enda rätta. Självt tycker jag de är vansinniga, men jag är ju bara en människa i högen och utan utbildning. Nog tycker jag att jorden är så stor, att alla kunde leva i frid och vänskap. Vi föreställer oss ibland, att det borde kunna vara en sådan tillvaro, och det kallar vi för en utopi - en överklighet. Vad har ni själva för livsuppfattning?"

"Vi har ingen sådan uppfattning som ni - utom just den, som mannen på krucifixet säger är den riktiga. Han var en stor man. Ser ni, vi håller det liv vi fått för "heligt". Vi anser, att varje dag är en gåva, en stor gåva, och vi går alla in för, att göra det allra bästa av den stora gåvan. Vi vet också, att det finns en skapande kraft, en oändlig storhet, som vi känner stor ödmjukhet inför. Vi ser inte döden som ni gör, där allt är slut. Vi vet, att döden bara är ett steg i vår utveckling - allting är evigt och kommer igen. Därför hyser vi ingen rädsla för när vår tid är ute."

Starkt lysande UFO slog ut kortvågsstationer

Ett 50-tal skrämda och förvånade privatradioentusiaster fyllde i fyra timmar PR-kanalerna med beskrivningar av ett gigantiskt UFO, då det svävade omkring över ett 90 kvadratkilometer stort område i Virginia och Maryland natten till den 16 mars 1976.

Allteftersom föremålet närmade sig de olika radioamatörerna, slogs alla de 23 kanalerna i deras PR-stationer ut av ett kusligt ljud, men då föremålet gav sig av, började deras apparater fungera igen, berättar de. Och experter säger, att inget känt ursprung av radiostörningar skulle kunna slå ut bara en radio åt gången - och störa de övriga i området på samma gång!

Den första i en serie fantastiska observationer gjordes av 18-årige Brian Brawner klockan 21.15 i Brunswick, Maryland. Han hade parkerat vid Brunswick Mill, ett populärt ställe bland de lokala privatradioinnehavarna på grund av sitt utmärkta radioläge. Brawner, känd som "Superblue" bland sina radiovänner, blev mycket rädd, då han såg det stora, starkt lysande UFOt snabbt sväva fram emot honom.

- Det flög så lågt, att jag trodde det skulle kollidera med min bil, berättar han.

- Då det flög förbi, fylldes min radio med en underlig statisk störning, som jag aldrig har hört tidigare. Stationen blev helt oanvändbar med störningar på alla de 23 kanalerna.

Hela natten igenom fortsatte PR-innehavare att rapportera om att föremålet var nära dem. Plötsligt slutade de att sända, för att sedan, då föremålet försvannit, ta upp kontakten igen, för att meddela att deras radio hade slagits ut, medan UFOt befann sig i närheten.

- Då föremålet passerade över mig, gav det ifrån sig ett ljud som lät som när man skakar en tunn plåt. Jag kunde se, att det var runt, med en kupol på mitten och det hade ett starkt vitt sken och några röda ljus, berättar Brian.

- Det kändes verkligen konstigt, att vara så nära det, erinrar han sig, fortfarande lite skrämd.

- Det manövrerade i luften en liten stund, sedan flög det iväg så fort, att jag inte kunde se det längre. Därefter började min radio fungera igen.

Radioamatörerna fullkomligen slet till sig sina mikrofoner och radiokanalerna fylldes av deras upphetsade anrop och prat, då de beskrev de häpnadsväckande manövrerna hos det mystiska flygande föremålet.

32-årige John Jacobs från Brunswick, vars kodnamn - eller "skipnamn" - är "Johny one time", berättar:

- Jag slog på min station ungefär klockan 22.00 på kvällen och hörde då alla prata om vad som hänt. En timme senare såg jag det. Det hade stannat helt i luften och stod sedan blickstill i ungefär 15 minuter. Det fick mig att känna mig liten och mer eller mindre förvirrad.

Robert Jackson från Lovettsville, Virginia, var på väg mot Brunswick, då han såg det massiva UFOt hänga över Potomacfloden, när han passerade statsgränsen.

- Det var stort, mycket större och snabbare än något plan jag har sett, berättar han. Det kunde stanna i luften direkt, och det kunde förflytta sig rakt upp och ner som en ljusblixt. Det var ungefär 45 meter rakt över och hade små röda och gröna ljus runt kanterna. Jag blev rädd, erkänner den 20-årige mekanikern.

30-årige David Stokes, en lastbilsmechaniker, som bor öster om Brunswick, vaknade vid 1-tiden natten till den 16 mars av ett vinande ljud över sitt hem.

- Jag trodde att någonting höll på att kraschlanda på mitt hus, berättar han.

- Jag märkte att min mottagare, som jag alltid lämnar påslagen, ifall någon olycka skulle inträffa, gav ifrån sig gälla gurglande ljud medan föremålet flög över.

Raymond Hoffman, en deltidsanställd vicesheriff i Frederick County, som också är PR-innehavare, beskriver vad han såg genom sin dubbelkikare:

- Föremålet hade en rödaktig färg. Och det var diskusformat med gula och blå flammor runt omkring som små gnistor, berättar han. Då det kom på ungefär 800 meters avstånd, började min radio knastra. Jag kunde se föremålet i ungefär 25 till 30 minuter...sen BOOM! Det försvann rakt upp och var borta.

Dr. Wallace Garthright Jr. en regional utredare för Nationella undersökningskommittén för luftfenomen (NICAP), sade att Brunswickfallet var det påtagligaste och mest intressanta han arbetat med under de fyra år han varit med i NICAP.

Källa: National Enquirer 1976-07-20

Översättning: Monica Johansson

Återkommande observationer i Blekinge

En familj boende i Slagenäs vid Vilshult i norra Blekinge berättar här om flera observationer gjorda under en tvåårsperiod.

Den första händelsen inträffade den 8 oktober 1973. Rapportör är lantbrevbärare Inge Svensson och hans föräldrar Albert och Edit Svensson. Det var någon gång mellan klockan 20.00 och 21.00 det hände. Inge berättar så här med egna ord:

-Jag och min far stod utanför föräldrahemmet och pratade. Då jag tittade upp, fick jag se ett föremål genom grenverket på en stor lönn. Det hade en enorm hastighet och vi såg det ungefär i 15 till 20 sekunder, innan det försvann bakom molnen i öster. Det var stjärnklart åt söder, annars var ungefär en tredjedel av himlen täckt av moln. Efter några minuter kom ytterligare ett föremål på samma kurs och med samma hastighet. Detta upprepades sedan ytterligare två gånger. Senare på kvällen tittade min mor ut och fick se ytterligare ett föremål.

-Objekten hade ett fast sken, färgen var rödgul och skarpare än stjärnorna. De kom frånSSW och gick i en rak bana mot NNO. De färdades inte i en jämn hastighet utan som om något sköt på bakifrån stötvis. Jag är väl förtrogen med satelliter, men det här var något annat.

Den 30 oktober samma år var det Inges bror köpman Arthur Svenssons tur att göra en observation. Han fick i sällskap med sin far och mor se ett mystiskt föremål vid 16.30-tiden. Iakttagelsen varade i 3-4 minuter och det var klart och fint väder. Arthur berättar:

-Far fick vid horisonten syn på ett ljust föremål och ropade på mig. Vi stod en stund och diskuterade vad det kunde vara, då det inte liknade något flygplan. Mor kom ut och vi befann oss strax väster om föremålet, som kom från sydväst och gick mot nordost. Det var fullständigt vindstilla, hög klar luft. Inget ljud hördes. När det kom närmare såg vi, att det var en cigarrformad flygkropp, som påminde om en zeppelinare. Nospartiet och en del av kroppen syntes tydligt, då solens strålar reflekterades på den. Färgen var som aluminium och man kunde se att där fanns skarvar i plåten. Men det var som om hela kroppen inte syntes, precis som man bara såg den del som reflekterade solens strålar. Då den var mitt för oss befann sig föremålet 45 grader över horisonten. Det verkade byggt av plåtstycken med en liten vinkel mellan varandra där ljuset reflekterades olika från olika plåtar. Det befann sig då c:a 7000 till 8000 meter härifrån skulle jag tro och jag uppskattade dess storlek till ungefär 100 meter.

Bermuda-triangeln undersöks

Nio sovjetiska forskningsfartyg deltar i en stor amerikansk-sovjetisk expedition, som skall undersöka de "mystiska strömvirvar", som skapas i den s.k. Bermudatriangeln.

Enligt den officiella sovjetiska nyhetsbyrån TASS startade expeditionen, som går under namnet "Polymode", arbetet i juni med att söka efter orsakerna till dessa strömvirvar.

Virvlarna, som enligt TASS, liknar cykloner i atmosfären, uppträder i området mellan Bermuda, Florida och Puerto Rico, där ett stort antal fartyg och flygplan spårlost försvunnit.

I TASS-meddelandet heter det emellertid endast, att forskningen avser att beräkna växelverkningarna mellan hav och atmosfär. Sovjetiska vetenskapsmän har avvisat alla teorier om "mystiska förhållanden" i området som västerländska pressfantasier.

Det bör emellertid ligga ett allvarligt intresse bakom, att lösa problemen i Bermudatriangeln eftersom Sovjet och USA beslutat sig för ett samarbete. Läcker några uppgifter ut om expeditionens arbete återkommer vi med dessa i UFO-Information.

-Jag förstod nu, att det var något ovanligt och sprang in för att hämta en kamera och en kikare, men jag hittade dem ej i brådskan. Då gick jag ut igen, men då hade föremålet försvunnit. Senare samma dag ringde jag F 17, men där verkade de inte särskilt intresserade. De sade att det inte kunde vara någon väderballong för det var mycket starka nordliga vindar på den höjden.

Nästa händelse utspelade sig den 6 juni 1975 klockan 22.30 och Arthur berättar:

-Jag fick genom sovrumsfönstret syn på ett föremål, stort som Venus, fast ljusskarpare. Vädet var klart och inget ljud hördes. Observationen varade i cirka en minut. Föremålet hade en konstig flykt som om det "simmade bröstsim" och dess bana bildade en vågrörelse, som gick från sydväst till nordost. Färgen var röd-gul med antydning mot grönt.

-Dagen därpå klockan 23.25 fick jag uppleva nästan exakt samma sak. Jag har ingen uppfattning om vad det kan vara men konstigt var det. Jag har aldrig förnekat existensen av "flygande tefat", men inte trodde jag att jag själv skulle få se sådana.

Intervjuer: Jan Håkansson

Holländska polisen i officiellt samarbete med privat UFO-organisation

Nederländerna har officiellt erkänt existensen av UFO, i och med att polisen nu samarbetar med den privata organisationen NOBOVO (Nederlands Onderzoek Bureau voor Ongeïdentificeerde Vliegende Objecten).

De olika poliskontoren larmar nu omedelbart denna organisation, när ett UFO har inrapporterats, aningen av enskilda polistjänstemän eller från allmänheten.

Polisväsendet i Holland är indelat i tre verksamhetsfält: tätortspolisen, som arbetar i 137 kommuner med mer än 25.000 innevånare, statspolisen eller glesbygdspolisen, som har kontor på ca 700 mindre platser, och slutligen militärpolisen, som är stationerad i gränsstäder, vid flygfält och militärläggningar.

Innan samarbetet kom till stånd utfrågades NOBOVO av en officiell jury. Detta för att polisväsendet skulle få en inblick i NOBOVO's verksamhet. Denna undersökning utföll mycket positivt.

NOBOVO säger sig inte tro, att det existerar utomjordiska farkoster, utan ägnar UFO-fenomenet helt och hållet vetenskaplig forskning.

Samarbetet går till så, att poliskontoren har NOBOVO's frågeformulär. Detta fylls i på polisstationen, när ett UFO har inrapporterats och skickas sedan till NOBOVO. En del av polismännen rapporterar även direkt per telefon.

INTE UNIKT

Detta samarbete i Holland är inte unikt. Redan 1973 startade professor J. Allen Hynek sitt "Center for UFO Studies" i Evanston, Illinois i USA. Man e-

tablerade ett samarbete med större poliskontor och FBI och fick inrättat en avgiftsfri s.k. "het" telefonlinje där UFO-iakttagelser vidarebefordrades till centrat från polisen.

I Norge träffade NUFOC (Norsk UFO-Center) i januari förra året ett samarbetsavtal med Forsvarets Overkommando avseende UFO-fenomen.

Riksorganisationen UFO-Sverige försökte i början av 1970-talet få till stånd ett samarbetsavtal med Rikspolisstyrelsen, men det blev blankt nej. Man var för tidigt ute och attityden till denna kontroversiella fråga var mycket negativ då, men har förändrats genom åren.

Idag sker samarbete mellan UFO-Sverige och polisen enbart genom enskilda polismäns initiativ. UFO-Sveriges rapportcentral meddelas per telefon och delges även s.k. ingripandemeddelanden.

Ledningen för UFO-Sverige och dess alarmeringscentral har även från försvaret fått ut hemliga militära telefonnummer att användas vid konkreta UFO-observationer.

UFO-Sverige har utarbetat egna frågeformulär, som fylls i av den som gjort iakttagelsen. Dessa formulär sänds in till rapportcentralen i Köpings, där man tacklar varje enskilt fall efter angelägenhetsgrad. Oftast gäller det att nå snabb personkontakt med observatör och vittnen och få deras redogörelser väl genomgångna, innan en nyfiken omgivning gör att perspektivet förlorats.

UFO-Sveriges alarmeringscentral telefon 0221/310 25 är bemannad dygnet runt. Frågeformulär kan rekvireras från UFO-Sveriges rapportcentral, Box 151, 731 01 KÖPING.

UFO-film på svenska biografer

Stephen Spielberg och Richard Dreyfuss är två namn som blev kända i samband med filmsuccén "Hajen". Spielberg instruerade filmen och Dreyfuss spelade den unge havsbiologen som kämpade mot jättehajen.

De två namnen dyker nu upp igen i ett nytt samarbete i 55-miljonersfilmen "Close Encounters of the Third Kind". Det är en science-fictionfilm som bygger på dokumentärt material och den handlar om UFO-besök på jorden.

Stephen Spielberg poängterar, att filmen handlar om verkliga händelser. Den amerikanska titeln hännyftar till den graderingsskala, som bl.a. professor Allen Hynek arbetar med. Hynek gör för övrigt ett kort framträdande i filmen och har medverkat som sakkunnig.

Close Encounters of the First Kind (närobservationer av första typen) står för observation av UFO:n. Andra graden avser observationer av UFO-landningar. Tredje graden (filmens engelska titel) avser observationer och kontakter med UFO-besättningar.

Filmen har producerats av Julia och Michael Philips, som bl.a. gjorde "Taxi Driver". Den skall distribueras i Sverige av bolaget Warner-Columbia i Stockholm och dess PR-chef Leila Sturell berättar för UFO-Information, att hon varit över i USA och sett vissa sekvenser av filmen.

- Speciellt ljudeffekterna är fantastiska, säger hon och fortsätter:

- Filmen har USA-premiär i februari 1978 och vi har den på de svenska biograferna sent under våren. I alla fall bör den vara klar för svensk visning senast i augusti 1978.